

EGYETEMES

A Budapesti Római Katolikus Egyetemi és Főiskolai Lelkészség lapja

„Jöjj el, Lélek, Életadó, örök Bölcsesség!”

A TARTALOMBÓL

AKTUÁLIS

- A koronavírus hatása a vallásgyakorlásra
- A korona árnyékában – avagy most mi a rák van?

MÁSOK ÍRTÁK — NEKÜNK TETSZETT

- Vagyunk-e még keresztények Magyarországon?
- Fiatalok, ti vagytok a föld sója!
- Még mindig szégyellem Jézust?
- Új rekord: mától XVI. Benedek pápa a világtörténelem leghosszabb életű pápája
- Csak akkor találunk rá az igazi kincsre, ha mindent felteszünk rá!
- Jubileum a földért – Ferenc pápa üzenete a teremtés-védelem VI. imavilágnapjára

RÓLUNK-NEKÜNK

- Napközitábor 2020
Tudósítás a Napközitáborról
- Strandolás Közösen, avagy After Napközitábor
- Interjú Mohay Angival
- Búcsú a lelkészségtől és az MKK-tól
- Interjú András atyával
- Interjú Szabó Magdussal

KULTÚRA

- Viccek
- Fejtsd meg és nyerj!
- Recept — Baklava

„A Napközitábor első napjának reggele hasonló volt, mint bármely másik júliusi munkanap. Az idő meleg volt, a városban kialakultak a szokásos reggeli dugók, egyszóval ment minden a maga rendjén, módján. Útközben eszembe jutott, hogy ez a sok ember mit sem tud arról, hogy az elkövetkező pár napban micsoda MKK-s tábor lesz itt Budapesten. De én tudtam és ez feldobta az egyébként átlagosnak mondható hétköznapi hangulatát.” (7. oldal)

„Tudunk vigyázni egymásra? Felvesszük a maszkot a misén? A közin? Tudunk vigyázni az MKK-ra, hogy ne kerüljünk pár hét múlva mindannyian karanténba, vagy ne fertőzzük meg az ismerőseinket? Hogy ne úgy kerüljön be a hírebe, hogy a koronavírus egyik gócpontja lett, mint a dél-koreai szekta? Remélem, hogy sikerülni fog!” (3. oldal)

***„Azok az emberek, akik
imádkoznak, tudják, hogy a
remény erősebb a csüggedésnél.***

***Hiszik, hogy a szeretet
hatalmasabb a halálnál, s egy
nap bizonyosan győzelmet arat
felette, még ha nem is ismerjük
annak módját és idejét.”***

Ferenc pápa; Twitter

A koronavírus hatása a vallásgyakorlásra

Fülöp Noémi (tejszín)

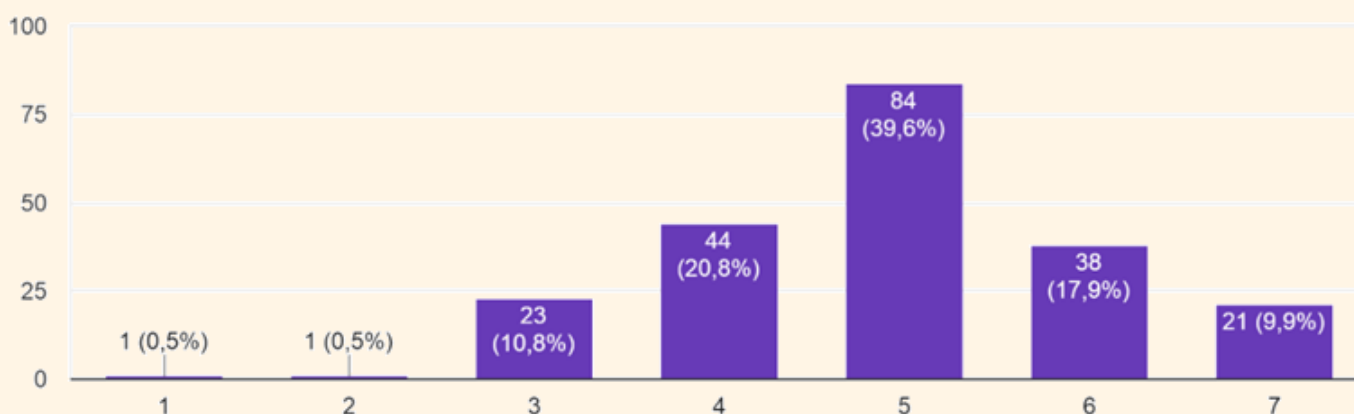
Kulturális antropológia mesterképzésen voltam elsőéves az előző évben. A koronavírus és az online oktatás nálunk is eléggé megváltoztatta a második félévet, az egyik tárgynál egy olyan feladatot kaptunk, hogy egy koronavírussal kapcsolatos témáról készítsünk kutatást. Kutatási témának a koronavírus vallásra gyakorolt hatását választottam, mert érdekelt, és úgy éreztem, hogy nem baj

nék most írni: érdekes most visszanézni, mert azóta olyan sok minden változott azzal kapcsolatban, hogy hogyan állnak hozzá az emberek a vírushoz.

A kérdőív alapján akkor a legtöbben elég veszélyesnek tartották a járványt, ez ezen a diagrammon látszik:

Mennyire veszélyes szerinted a járvány?

212 válasz

ha ilyen témáról is ír valaki: én ebbe jobban belelátok, mint aki nem vallásos, ezért könnyebb volt, viszont nyilván nekem is volt véleményem, ezért figyelni kellett arra, hogy úgy objektíven tudjak hozzáállni a témához, úgy figyeljem meg ezt az egészet, mintha egy külső szemlélő lennék. Márciustól májusig kutatási naplót írtam, amibe beleírtam minden a témával kapcsolatos dolgot, amit olvastam vagy hallottam; aztán félév végén írtam erről egy beadandót. Beszélgettem erről a témáról MKK-s emberkével, ezekből a beszélgetésekből is – nyilván név nélkül – beleírtam részleteket a dolgozatba, és a tanárok reakciói nagyon pozitívak voltak: „az interjúalanyaim kiemelkedően jók”, és „igazi gyöngyszemekre találtam”, szóval tényleg jó dolgok kerültek itt elő, köszönöm azoknak, akik hozzájárultak ehhez! ;)

Készítettem egy kérdőívet is, részben előre megadott, általánosabb, részben kifejezetten a témához kapcsolódó kérdésekkel, amit 212-en kitöltöttek. Ezen én is meglepődtem, nagyon jó érzés volt. Még egyszer nagyon köszönöm azoknak, akik kitöltötték! :) Elsősorban erről a kérdőívről szeret-

Május elején-közepén a válaszadók körülbelül 45%-a teljes mértékben egyetértett az egyház intézkedéseivel, és további 45%-uk nagyjából egyetértett.

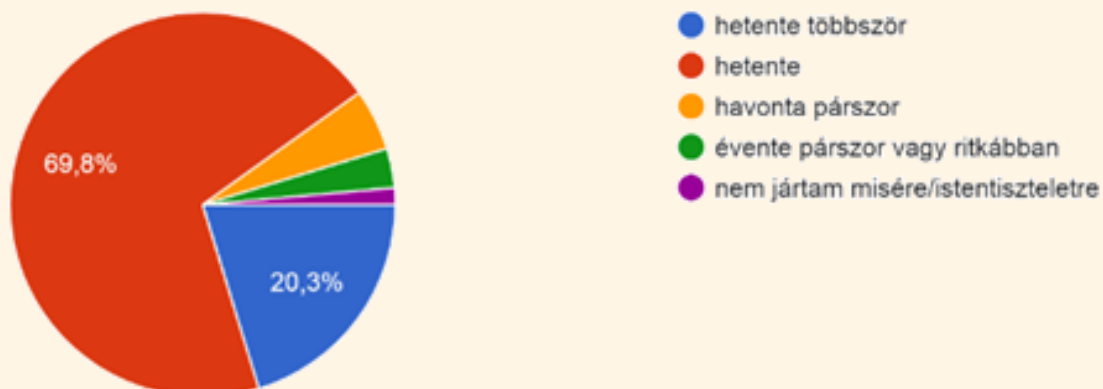
A válaszok alapján valamivel kevesebben néztek online misét, mint ahányan rendszeresen jártak misére a járványveszély előtt, ez leginkább azoknak az arányában látszik, akik korábban hetente többször is voltak szentmisén, ez 20%-ról 12%-ra csökkent. Viszont az emberek 8%-a azt válaszolta, hogy soha nem nézett még online misét, miközben a kitöltők közül csak három ember (1,4%) nem járt egyáltalán misére korábban. (Lásd túloldali diagram)

Több „titkos” miséről is hallottam, amik elvileg nem voltak nyilvánosak, de mégis beengedték az embereket. Itt megjelenik az a gondolat, hogy misén kisebb eséllyel kap el az ember egy betegséget, mint bárhol máshol. A válaszok alapján az embereknek több mint a fele egyáltalán nem ért egyet azzal, hogy a vallási események megvédnek a koronavírustól, és senki nem jelölte azt be,

Aktuális

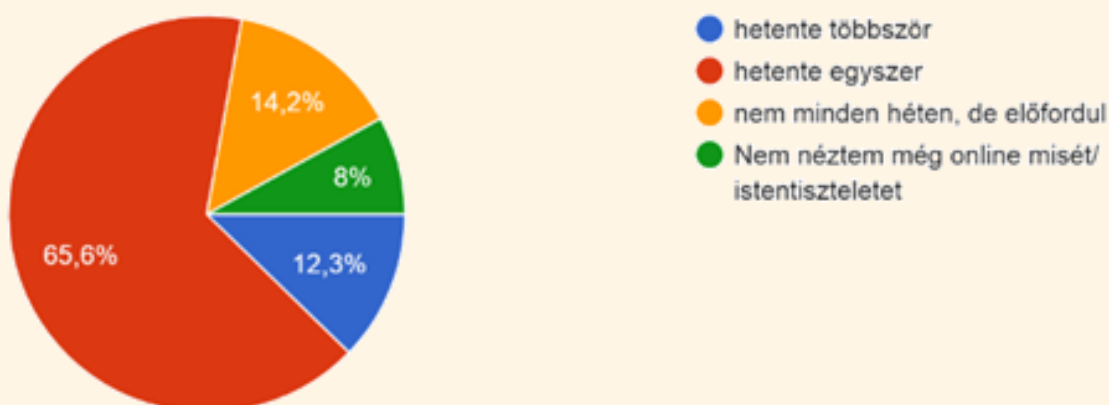
A veszélyhelyzet előtt milyen gyakran jártál misére/istentiszteletre?

212 válasz

Szoktál online misét/istentiszteletet nézni? Milyen gyakran?

212 válasz

hogyan teljesen egyetért ezzel, a többiek véleménye a kettő között van valahol, a legtöbb inkább a nemhez közelebb.

A kérdőívben feltettem egy kérdést ezekkel a titkos misékkal kapcsolatban, a következő oldali diagramon látható a válaszok megoszlása (több választ is be lehetett jelölni egyszerre)

Ez alapján, csak a kitöltők 12%-a gondolja úgy, hogy nincs probléma azzal ha valaki elmegy misére úgy, hogy elvileg nem szabadna, 6-an (3%) voltak is már így misén, és csak ketten (1%) érzik úgy, hogy ettől még védettebbek is lehetnek a vírussal szemben. A többiek, akik nem mennének ilyen misére, leginkább a példamutatást tartják ebben fontosnak, de sokan féltek attól is, hogy megfertőznek valakit, vagy a templomban, vagy otthon. A kitöltők 22%-a lelkiismeret-furdalást érzett volna amiért nem engedelmeskedik az egyhá-

zi előírásoknak, ennél kevesebben jelölték be azt, hogy félnek hogy elkapják a koronavírust, vagy hogy a kijárási korlátozások miatt sem mennének. Ez egybevágh azokkal a véleményekkel, amiket hallottam és olvastam abban az időszakban.

Azért is érdekes volt ez az időszak, mert pont a nagyböjt egy része alatt, és húsvétkor sem lehetett nyilvános misére menni, amikor ez a legfontosabb ünnep a keresztényeknél. Valakinek ez még segített is kicsit jobban elcsendesedni ebben az időszakban, és jobban a lényegre figyelni, de a többségnek azért nem volt ez könnyű. A kérdőív válaszai alapján az emberek 49%-a rosszabbul élte meg ezt a húsvétot mint a tavalyit és csak 23%-uk nagyjából ugyanúgy és 28%-uk jobban. Mint ahogy ez az egész 2 hónapos időszakban volt, amíg a misék szüneteltek, a húsvétnál is az volt a nehéz, hogy kiestek a keretek, ilyen megha-

Ha nálatok még nem engedélyezték a nyilvános miséket: elmennél misére másik egyházmegyébe, vagy "titkos" misére (nem nyilvános mise, de a pap megengedi hogy bemenjenek az emberek)? Ha nálatok már lehet misére menni, mit gondoltál erről az elmúlt hetekben?

távozó dolgok az egészből, mint a (nem online) mise, a közösség, és így jobban minden ember saját felelőssége, hogy mit kezd a helyzettel.

A társadalomban sokszor isteni csapásként tekintettek a jelenlegi világvárványhoz hasonló dolgokra, és ez a gondolat valóban most is megjelent, hogy ez egy büntetés, amiért nem jól viselkedtek az emberek. A kérdőív alapján, a válaszadók többsége egyáltalán nem ért egyet azzal, hogy a koronavírus Isten büntetése, és csak nagyon kevesen jelölték be azt, hogy egyetértenek ezzel az állítással. Az is egy elég megosztó kérdés, hogy ez a járvány egy figyelmeztetés-e, de ezzel már többen egyetértenek. A legtöbb ember a kitöltők közül úgy gondolja, hogy Isten azért engedhette meg a járványt, hogy valami jót hozzon ki belőle. Ettől függetlenül, több mint 2/3-uk egyetértett abban, hogy biztosan nem Isten akarta ezt a járványt, mert tőle nem eredhet rossz dolog, ő legfeljebb csak megengedte, hogy ez történjen.

(Hosszú lenne most az összes kérdéstről is, de ha

valakit esetleg részletesebben érdekel, annak szívesen elküldöm a többit is 😊)

Valószínűleg folytatni fogom ezt a kutatást, lehet, hogy szakdolgozatot is erről írok majd. Látjuk, hogy még egyáltalán nincs vége a járványnak, szóval lesznek itt még érdekes dolgok... Tavasszal ennél kevesebb betegnél is már régen csak online misék voltak, nem volt közüli (csak online), és be volt zárva az egyetem. Nehéz ezt megítélni, hogy ilyen esetekben mi a jó – vagy kevésbé rossz – megoldás, és nincs elég információ ahhoz, hogy teljesen átlássuk a helyzetet. Tavasszal még nagyon meg voltak ijedve az emberek, és ezért viszonylag könnyen elfogadták a legtöbben, hogy most nem lehet misére menni, és maradjunk otthon. Most az a nehéz, hogy a mi felelősségünk, hogy hogyan alakul majd ez a járvány. Most kevésbé vannak meghatározva (és ellenőrizve) a szabályok, de ez nem azt jelenti, hogy nem kell már vigyázni. Tavasszal úgy láttam, hogy a keresztényeknek fontos, hogy jó példát mutassunk. Nem azért,

Aktuális

mert félünk, hanem hogy vigyázzunk a többiekre. Nehéz megtalálni, hogy mi a jó hozzáállás, mert szerintem a társadalom is elvárja valamilyen szinten a keresztényektől, hogy példát mutassunk, de úgy gondolom, hogy ez ettől függetlenül is fontos. És egyrészt ott van az is, hogy ne féljünk, meg az is, hogy mégis az a lényege a kereszténységek, hogy figyeljünk egymásra, és ne csak magunkra gondoljunk. Valószínűleg mi nem betegednénk

meg súlyosan, ha elkapnánk, de más meg igen. Tudunk vigyázni egymásra? Felvesszük a maszkot a misén? A közin? Tudunk vigyázni az MKK-ra, hogy ne kerüljünk pár hét múlva mindannyian karanténba, vagy ne fertőzzük meg az ismerőseinket? Hogy ne úgy kerüljön be a hírekbe, hogy a koronavírus egyik gócpontja lett, mint a dél-koreai szekta? Remélem, hogy sikerülni fog!

A korona árnyékában — avagy most mi a rák van?

Sinka Domonkos (tejszín)

Nem tudom. Tényleg nem tudom, hogy mi a rák van. Augusztus közepén azt vettem észre, hogy ekkora esetszámnál tavasszal már bezárták az iskolákat. Most meg szeptember eleje óta napi 500 körüli új fertőzött van, és „csak” a határokat zárták le. Azt mondják az okosok, hogy most fel vagyunk készülve a második hullámra.

És TE személy szerint fel vagy készülve? Egyáltalán elhiszed, hogy ez a járvány nem csak egy összeesküvés elmélet? Most teljesen más hozzáállást kell kialakítanunk magunkban, mint az első hullám idején, mert menni kell egyetemre, dolgozni, lehet közösen tölteni a szabadidőnket. Ezzel nincs semmi baj, örülök, hogy találkozhatok a barátaimmal, megihatok egy sört a haverokkal.

De milyen áron? Azon az áron, hogy elkapja a Nagyí? Jó, akkor nem megyek a Nagyíhoz. Bevállalom a kockázatot, hogy hetente találkozom 300 egyetemistával, mely generációból kerül ki a leg-

több fertőzött, mert végigbulizták fél Horvátországot, miközben a munkahelyemen már nem lehet megbeszéléseket tartani?

TE elhiszed, hogy van vírus? Felveszed a maszkot? Elhiszed, hogy az megvéd? Ugye szerinted sem összeesküvés elmélet? Nézz csak Olaszországra!

Igazából nem érdekel. Csak arra kérek, hogy ha nem hiszel benne, légy tekintettel azokra, akik fontosnak tartják, és **vedd fel a maszkot a köziken**, az egyetemeken, a buszon, és mindenütt ahol kérik. Bajod nem lesz tőle.

És ettől jobb lesz? Csak a Jóisten tudja. Ha már Nála tartunk, kérek imádkozz! Legyen mindannyiunk számára ez a második hullám egyfajta megújulás a hitben. **A vírust akkor is elkaphatod, hogy ha imádkozunk, de ha át tudjuk adni Neki a gondjainkat, félelmeinket, akkor biztosan nyugodtabb lesz az életünk.**

Magyarországon jelenleg mintegy 10 millió ember él. Ha hihetünk Merkely professzornak a SOTE rektorának — és miért ne hinnénk egy szakembernek —, akkor a rejtett esetekkel együtt jelenleg mintegy 100 000 fertőzött van Magyarországon. Ez az jelenti, hogy minden 100. ember fertőzött. Ha ebből indulunk ki, akkor két olyan MKK-s is van jelenleg, aki fertőzött. Persze nem egyenletes az elosztás, de a fertőzés főként a fővárosiak és főként a fiatalok körében magas.

Akkor most zárjuk be az MKK-t? Ez természetesen — egyelőre — nem szükséges. A szakemberek szerint ha maszkot viselünk, és rendszeresen megmossuk a kezünket, akkor a járvány megfékezhető. Hallgassunk a szakemberekre! Ők jobban tudják, mint mi engedhető meg és mi nem. Ha azt

mondják, valamit szabad, ne féljünk elhinni ezt nekik. De ha azt mondják, hogy valami tilos, akkor tartsuk tiszteletben a kérésüket.

Mostanában egyre gyakrabban olvasom a neten, hogy egy-egy közösségbe bekerült a vírus, és mindenki elkapta. Mennyire szomorú lenne, ha rólunk is ezt írnák...

De mennyivel jobb, ha címlap sztori lennénk — a közösség, ahol nem terjedt szét a vírus, mert hitt az orvosoknak!

Nem magunkat védjük, hanem másokat! És ne feledjük: amikor a Sátán azt kérte Jézusról, hogy ugorjon le, ő így válaszolt: „Ne kísérsd Uradat, Istenedet.”

De ez már csak rajtunk múlik...

Mócsy Miklós

Napközitábor 2020

Rólunk-
Nekünk

Csütörtök

Nagy Bence (bíbor)

A Napközitábor első napjának reggele hasonló volt, mint bármely másik júliusi munkanap. Az idő meleg volt, a városban kialakultak a szokásos reggeli dugók, egyszóval ment minden a maga rendjén, módján. Útközben eszembe jutott, hogy ez a sok ember mit sem tud arról, hogy az elkövetkező pár napban micsoda MKK-s tábor lesz itt Budapesten. De én tudtam és ez feldobta az egyébként átlagosnak mondható hétköznapi hangulatát.

Megérkezve a plébániához már láttam a Köziterem előtt a regisztrációhoz sorban álló

köziseket. Beálltam hát én is a sor végére. Láttam magam körül sok ismerős arcot, de néhány ismeretlent is. Megkaptuk a maszkokat, az áltetkókat, amit aztán sokan el is helyeztek testük különböző részeire, és persze leadtuk a lekvárjainkat. A Köziteremben még csak egy páran voltunk, de folyamatosan érkeztek az emberek.

A nap első hivatalos programja a nyitó szentmise volt, amit István atya mutatott be. Ekkorra már szép számban összegyűltünk és megtöltöttük a szokásos közis padsort. A mise után kihirdették a kiscsoportokat és mindenki megismerte azokat az

embereket, akikkel kicsit több időt tölt majd el a tábor ideje alatt. El is érkezett az ideje a beszélgetésnek és a bemutatkozásnak. Ez utóbbira sok csoport kreatív ötletekkel készült, hogy minél izgalmasabb legyen a kezdeti ismerkedés. Mi például képek segítségével mutattuk be a személyiségünket, azt, hogy mi jellemzi mostanság a hétköznapi napjainkat, valamint a jövőképeinket.

Az egyik kedvenc programom volt a soron következő, mégpedig a kvíz (nem esti). A már megszokott rendszer szerint vetélkedtek egymással a csoportok, az egyes kategóriákban most 8 kérdésre kellett helyes választ adnunk. Volt ezúttal is összefüggés keresés, zene felismerés, valamint ítélezési hajlamainkat is kiélhettük a vádolás segítségével. A mi csapatunknak sikerült megszereznie az előkelő második helyezést és csupán 1 ponttal maradtunk le a még előkelőbb első pozícióról.

Közelgett az ebédidő, ami előtt még volt alkalom beszélgetni, társalogni, aztán viszont egy hosszú sorba álltunk be, hogy ki-kik megkapja a fejadagját: zellerleves, másodiknak pedig sült hús bulgurral. Az ebéd végén megismertük a délutáni programjait, ami a röpi és a tájfutás volt, választható alapon. Én az utóbbit választottam és végül egy négyes

Rólunk

csapat egyik tagjaként indultam el a Gellért hegy felé, ahol a start volt. Hosszú és rövid táv között lehetett választani, értelemszerűen mi a hosszút választottuk. A táv teljesíthető volt és összességében nagyon élvezetes, meg voltunk elégedve a teljesítményünkkel. Külön pozitív tapasztalatként éltük meg, hogy alig volt turista, amit egy percig sem bántunk, mert nem kellett őket kerülgetni.

A közteremhez visszaérve páran úgy döntöttünk, hogy a terem háta mögötti füves területen focizunk egyet, amolyan levezetésként. Annyira beledőltünk a játékba, hogy alig akartunk lemenni vacsorázni, de végül a hasunk és a vezetői parancs szó erősebbnek bizonyult. Lent a teremben már várt minket a terüj, terüj asztalkám, a csütörtöki agapékhoz hasonló elrendezésben. Igazán jól esett pótolni az energiákat a kiadós vacsorával és közben beszélgetni a többiekkel. Azok, akik a röpire mentek elmesélték, hogy ott is jó volt a hangulat, és élvezték a labdázást.

Befejezésként az éjszakai túra következett. A Petőfi hídon át, majd a Duna-parton a Bálna mellett elhaladva kezdtük utunkat. A Szabadság hídnál tartottunk egy hosszabb szünetet, ahol el lehetett menni többek között fagyizni. Ezen a ponton többen már hazaindultak, így mi is páran úgy döntöttünk, hogy ezen a ponton zárjuk az első tábori napot. A társaság kitartóbb része a Lánchíd felé vet-

te az irányt, majd a végcél a Citadella volt. Hazaérve hirtelen erőt vett rajtam a fáradtság, de annak is a kellemes fajtája, hiszen egy élményekkel teli első napon voltam túl és tudtam, hogy még három másik vár rám.

Péntek

csipkebogyók

A pénteki nap is igazán remekül telt, csakúgy, mint a tábor többi napja.

Elsőként bemutatkozott Héray András atya, aki hivatalosan is átvette István atya helyét, az egyetemi lelkeség vezetését, majd meghallgattuk bevezető és köszöntő gondolatait.

A bemutatkozás után a - már korábban kialakított - kiscsoportjainkban osztottuk meg egymással a benyomásainkat az előtte hallott előadásról.

A délelőtti játékkal folytatódott, megismertünk többek között a hagyományos kő-papír-ollónak egy különleges változatát. A csapatjátékok segítettek a közvetlenebb, oldottabb hangulat kialakításában, és persze abban, hogy mindenki kellően éhes legyen ebédidőre.

Az ebéd után - ahonnan természetesen nem hiá-

nyoztak a kedvenc megzenésített evés előtti-, és utáni imáink - a műhely következett. Volt vakszínház, egy előadás a gyónásról, amit Héray András atya tartott, de a legnépszerűbb Ildikó testvér előadása volt. Itt hallhattuk a párkeresésről, párkapcsolatról. Különleges élmény volt az ő tanácsait, javaslatait hallani ebben a témában, majd a saját véleményünket megosztani a többi résztvevővel. Ezután következett a táskás játék. Itt a városban kellett követni egy táskát. Ebben az volt a nehéz, hogy 5 ugyanolyan táskát, ráadásul a tulajdonosok cserélődtek. A végén csak kevesen voltak ott a jó táskát levételénél. Ez egy nagyon izgalmas, bár nehéz játék volt.

Végül a nap fénypontjához, a szentségimádáshoz értünk, ami nekünk különösen felemelő volt az énekkar tagjaiként. Igazán meghitt pillanatok voltak, ahol éreztük Isten jelenlétét és szeretetét.

A nap egy jó hangulatú, közös vacsorával zárult.

Szombat

Palásti Bálint (türkiz)

Nincsen rossz idő, csak puhány turista!

Talán ez volt az egyetlen gondolat, amikor reggel fél 7-kor kinézve az ablakon nem jutott eszembe. Az égre felnézve Nap helyett csak tömött szürke felhőket láttam sorban állni. Noha a mondás szerint „aki keres, talál”, én azonban gyorsan tervet változtattam és inkább elkezdtem összerakni a kirándulós cuccaimat. A szendvicsek, pótzokni és közis maszk mellett az előző este 10-kor vásárolt esőkabátom foglalta el a helyet a táskámban, útra készen.

A Nyugati pályaudvarra érkezve örömmel vettem észre, hogy nem csak egyedül erősítem a túrázni vágyók sorát. Miután elfogytak a Fornettis reggelik és a jegykiadó automata feladatai; felpattantunk a

Flirt vonatokra, hogy célba vegyük úti célunkat. Piliscsabán leszállva már népes csapatnak lehetünk tagjai, melyre az eső is felfigyelt és nem nagy bánatunkra szépen lassan búcsút intett nekünk.

Miután bakancsaink már kezdték volna megszokni a kellemes falusi utakat kezdetét is vette az első kihívás, mely a piliscsabai kálváriadomb megmászása volt. Felérve az első pulcsiktól megszabadulva (és közis pólóinkat megvillantva) hallgathattuk meg András atya bevezető gondolatait és imádkoztunk egyet közösen. A településről kiérve a kialakult beszélgető csoportok lettek megkeverve, ugyanis a szervezők közösségi játékaik után lettek kialakítva párok az MKK-ban méltán híres programhoz, a másfélórázáshoz. Ennek eredményeképpen ismerhette meg egymást Levendula és Azúr, Bíbor és Csipkebogyó, hagyhatott le mindenkiket Türkiz és Tejszín, foghatta egymást Mangó és Zafír, avagy csúszhatott meg Bambusz és Burgundi, Aquamarin és Borostyán.

A Nagy-Szénás hegyre felérve igazán idilli (ámbr néhány fotó alapján szeles) környezetben tarthat-

tuk meg a nagy pihenőnket. András atyán nem fogott ki az ide vezető emelkedő, ő vezette az emelkedést, melynek az alapja (nagyon aktuálisan) a hegyi beszédben elhangzó 8 boldogság volt. A közös ima itt sem maradhatott ki, majd fényképé-

Rólunk

szeink által készített csoportfotó után folytattuk utunkat. Lefelé menet az esőt már régen elfelejtve szakítottuk meg 20 percre a beszélgetéseket, ennyi időt töltöttünk teljes csendben Solymárhoz közeledve. A településre érve a BKK eszközeivel indultunk útnak vissza a Köziterembe.

A napunk azonban ennyivel nem ért véget, várt még ránk a Kis-Sváb-hegy. A „hegyen” kezdetét vette nap végi jól megérdemelt szalonna-, kolbász-sütés és borozás. Mindezeket tetőzte meg Kakucs Kati és Váradi Andris koncertje, melyet első sorból élvezhettek a résztvevők. Itt hangoztak el a „ez nem, ez a szerelem”, és az „apad a dagály” verssorok is, melyek által egy fiú és egy lány érzelmi labirintusában tévedhettek el a jelenlévők. A koncert véget ért, azonban sokan maradtak még zenélni, beszélgetni, vagy csak kitalálni, hogy „mit vinnétek magatokkal egy lakatlan szigetre?”.

Mindezekkel zárult a szombati nap, mely bizonyította, hogy „nincsen rossz idő, csak Közis turista!”

Vasárnap

Varga Detti (burgundi) és Varga Géza (tejszín)

Fél 9-kor megérkeztünk a köziteremhez, ahonnan egy rövid ping-pongozás után indultunk a métázásra. A helyszín az Infóparkban volt, ahol egy jó nagy területen, a tűző napon és tűző lelkesedéssel játszottunk. Körülbelül két óra játék után szabad program következett. Voltak, akik folytatták a métázást, voltak akik fociztak a terem melletti pályán, mások pedig már elkezdték a készülődést a délutáni főzésre. Vendégek érkeztek a táborba: egy atya két fiatal lány kíséretében, akik előadást tartottak egy franciaországi missziós gyakorlatról. A terem átrendezése után hideg ebéd következett. Ebéddel eltélve, az összes csoport nekiállt az esti vacsora elkészítéséhez. Az egyikünk csoportja vá-

sárlás után Balásházy Laci lakásán kezdte el a rá kijelölt főfogás (mustáros-mézes csirke) és desszert (kókuszgolyó) elkészítését. A másikunk pedig a csoportjával a köziteremben fogott neki a saláta és a krumplipüré összeállításának. A közis konyhában lévő rezsó nem volt a legmegbízhatóbb, ezért a teli lábas főtt krumplival az MSZT alagsorába kellett átköltözni.

Fél 6-kor kezdődött a közös zárómise, amire Laci lakásától csak sietve sikerült visszaérnünk a templomhoz, míg a többi csoportnak játszani és pakolni is maradt ideje előtte. A vasárnapi szent-

misét István atya tartotta, ezen már mindenki ünneplő ruhában vett részt. Ennek oka, hogy utána rögtön kezdődött a vacsora és a stafétaátadó ünnepség. Többfogásos, svédasztalos lakomán vehettünk részt, ahol mindenki megízlelhette a többi tábori csoport fenséges főztjét. Miután már a desszertek is elfogytak, veszélyes dobálások közepette elbúcsúztunk István atyától és Katótól, majd nagy ovációval üdvözlöttük következő közivezetőnket, Angit és az új lelki vezetőnket, András atyát. Egy csoportkép készítés után spontán bálon vehettünk részt, ahol skót polkáltunk, belgáztunk és roczyhattunk is. A teremben egyáltalán nem volt hideg, és levegőben sem bővelkedtünk, de a lelkes közisek így is szívesen idézték fel az MKK-s bálók hangulatát. A táborban mind a ketten jól éreztük magunkat, köszönjük a szervezők munkáját. :)

Strandolás Közisen, avagy After NapKözitábor

Jánnosy Bálint (tejszín), Varga Géza (tejszín)

Augusztus 14-én pénteken reggel összegyűlt a közis különítmény a Déli pályaudvar peronjainál. Sajnos reggel meglehetősen esős időnek ígérkezett, de ez nem szegte a kedvünket, hiszen ahogy az ismert nóta mondja: „Eshet az eső, fújhat a szél. A szívünket nem törte meg semmi még!” Tíz óra körül Velencénél leszálltunk a vonatról és elsétáltunk a Velencei Szabadstrandra. Nagy meglepetésünkre a parton pár hattyútól eltekintve nem volt rajtunk kívül senki. Ennek láttán felbátorodva - egy gyors átöltözést követve - berohantunk a meglehetősen kellemes hőmérsékletű vízbe. Majdnem minden energiánk elfogyott mire használható mélységű vizet találtunk, de

azért egy jó órát bent maradtunk labdázni.

Az idő múlásával a nap is úgy döntött, hogy kisüt és ennek következtében a strandon is megnőtt az emberek létszáma. Sőt, napközben még néhány további közis is csatlakozott kis csapatunkhoz, így még tovább fokozódott a jókedv. A továbbiakban még többet fürödünk, labdázunk, ettünk, ittunk és játszottunk. Röviden megfogalmazva: jól éreztük magunkat.

Hazafelé kétszer is majdnem lekéstük a vonatunkat, de szerencsére epic sprintelések és villámgyors jegyvásárlások közepette sikeresen hazaérkeztünk.

Köszönjük mindenkinek a részvételt!

„Aznap alkonyatkor így szólt hozzájuk: »Keljünk át a túlsó partra.« Erre elbocsátották a népet, és magukkal vitték úgy, ahogy ott volt a bárkában. Más csónakok is csatlakoztak. Nagy szélvihar támadt, a hullámok a bárkába csaptak, úgyhogy az már-már megtelt. Ő a bárka végében egy vánkoson aludt. Felkeltették: »Mester – kérdezték –, nem törődöl vele, hogy elveszünk?« Erre fölkel, parancsolt a szélnek, és utasította a tavat: »Csendesedj! Némulj el!« A szél elült, s nagy nyugalom lett. Ekkor hozzájuk fordult: »Miért féltek ennyire? Még mindig nincs bennetek hit?« Nagy félelem fogta el őket. »Ki ez – kérdezték egymástól –, hogy még a szél és a víz is engedelmeskedik neki?«” (Mk 4, 35-41)

Interjú Mohay Angival

Mócsy Miklós (aquamarin)

Immáron többéves hagyomány, hogy az egyetemes tanévnyitó számában interjút készítünk az adott év közvezetőjével. Tavaly nagy többséggel Mohay Angelikát választottátok az MKK élére. A vele készült interjút olvashatjátok.

Szeretnék megkérni, hogy mesélj egy kicsit magadról. Honnan jössz, ki vagy?

A nevemet akkor már tudjátok :D , egyébként Anginak szólítanak általában. Szentendréről jövök egy keresztény családból. Kaptam hitet és jó példát otthonról, bár szerintem így is olykor fel van adva a lecke :D... Van egy nővérem, akivel szerintem nagyon jól összepárosított az Ég, sok mindenben vezetjük, segítjük egymást!

Nagyon-nagyon szeretek a természetben lenni - ez egyszerűen kikívánczik, hogy elsőként mondjam el magamról. Talán ami elég jól jellemez, hogy legszívesebben egy erdőben rohangásznék mezítláb és fára másznék egész nap :D. Ezenfelül szeretem a zenét, a gitározást, a rajzolást.

Azért elmondok ilyen alap infókat is: a BME-re járok Ipari terméktervező MSc-re, idén kezdem a második félévet. Azt a részét szeretem jobban a tervezői munkának, mikor emberekkel is foglalkozhatok! Amikor tudom, hogy amit készítek, fontos valakinek, és tényleg öröm, segítség számára. Bár tény, hogy nem mondják segítő szakmának ezt a területet.

Az MKK-n belül melyik csoportba jársz?

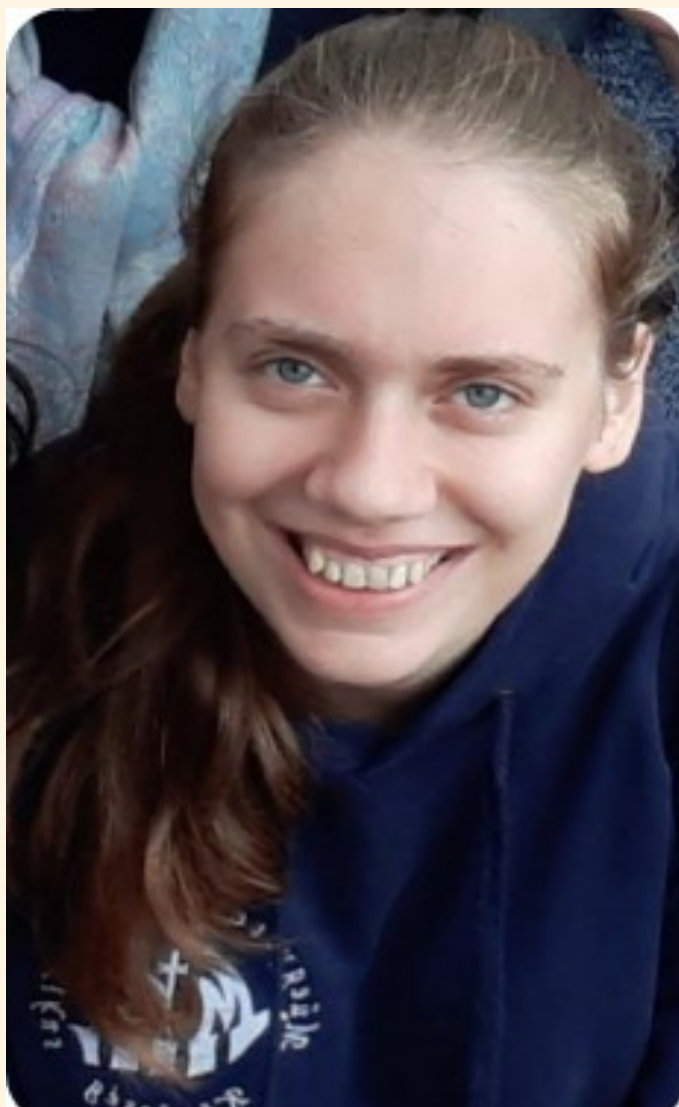
A tejszínbe, gyönyörű csoportot kaptam!

Hogy kerültél kapcsolatba az MKK-val? Hol hallottál rólunk?

Elsőként Piri, tesóm volt az, aki egy évvel előttem járva mesélt róla és nagy lelkesedéssel hívott! Így például már az MKK-ba csatlakozásom előtt is jöhettek egyszer bálba :D Voltam a HEGY keresztény gólyatáborban, természetesen ott is nagy híre volt a közinek – többen el is határoztuk, hogy akkor szeptemberben találkozunk az MKK-ban!

A tavalyi évben milyen pozíciód volt a köziben? Milyen feladatokkal segítetted korábban a közösség munkáját?

Tavaly a báli munkacsoport egyik vezetője voltam,

amit szerettem nagyon, mivel a bál és a tánc is meglehetősen a kedvencem! A karanténos helyzet miatt sajnos 2 bállal kevesebbet szervezhettünk, de így annál inkább örülhetünk majd a következő lehetőségeknek.

Előtte pedig másfél évig a tejszínnek csoportvezetője lehettem, nagyon örültem neki, hogy erre is lehetőségem volt!

Milyennek látod most az MKK-t?

Szépnek! Nekem az MKK mindig nagyon kedves hely volt, és egyre inkább az. Rengeteget kapok itt az emberektől! Csoda szerintem az, hogy ennyien vagyunk és az is, hogy egyre inkább erősödünk. Én ezt abban érzem elsősorban, hogy szerintem segít minket a hit egyre előrébb. Elődeimtől és másoktól is egyre azt hallottam, hogy Istenre bízva a dol-

gainkat sikerülni fog minden! Szerintem ezzel elég jó irányba haladunk és hálásak lehetünk a közösségünkért.

Hogyan készülsz a közvezetőségre?

Már eléggé benne is vagyok dologban, de már a staféta átadás előtt is persze készültem. Azt próbáltam meg elsősorban látni, hogy mi az, amivel mindenképp foglalkozni kell majd, és esetleg módosítani, vagy csak kihangsúlyozni. Ehhez többek véleményét is megkérdeztem, illetve elődömmel is igyekeztem minél többet egyeztetni. Ami nagyon fontos szerintem, hogy ismerjem az embereket – mondjuk nyilván ez alap, csak hát mégsem a magától értetődő egy több, mint száz fős közösségnél – így tényleg próbáltam az általam kevésbé ismert csoportokhoz, emberekhez is kicsit közelebb kerülni. Mindez a felelősök megtalálásához és az egész közti jobb ismeretéhez is szükséges.

Ezen felül szeretném megtalálni az egyensúlyt az aktivitás és a gondviselésbe vetett bizalom között, többek között ebben szeretnék fejlődni. Szeretném a vezetői munkámat egyre inkább imával kísélni.

Milyen elképzelésed van a jövővel kapcsolatban? Mi vagy mik azok a célok, amiket mindenképp el szeretnél érni az elkövetkezendő években?

Izgalmas évünk lesz, mert sok minden változik, alakul mostanában. Nehéz látni egyáltalán azt is, hogy milyen lehetőségeink lesznek. Mindenesetre szeretném azt, hogy új lelkivezetőnkkel, Héray András atyával jól tudjunk együtt dolgozni, és segíthessük az új szolgálatában. Másik pedig, hogy fennáll a járvány második hulláma miatt az újabb korlátozások lehetősége. Mindenképp fontos lesz az, hogy tudjuk ezt „jókedvvel”, kellő erővel végig vinni egyéni és közösségi szinten is! Ezt szeretnénk minden tőlünk telhető módon segíteni, hogy a közti is „egybe maradjon” és ne viseljen meg minket a dolog.

A közösségünknek – az alapítók egy rendezvényen elmondott szavai alapján - három alappillére van: hit, közösség és szolgálat. Mit gondolsz ezekről, szerinted hogyan jelennek meg az MKK-ban?

A hitet kapjuk Istentől, de adjuk is (engem legalábbis sokan megerősítenek, ezért mondom így), tehát már ez is a közösséghez kapcsolódik. A szol-

gálat pedig azért szép, mert a többiekkel eleve öröm együtt lennünk, tehát amit ezért teszünk, az is öröm! Szerintem gyönyörű az MKK-ban, hogy ezt sokan megtapasztaljuk.

A közösségben vannak nyitottabb és zártabb csoportok is. Hogyan lehetne szerinted a zártabb csoportokat nyitottabbá tenni vagy kell-e nyitottabbá tenni?

Na igen, ez egy folyamatosan előkerülő kérdés. Akár a nagy közti felé, akár az új tagok felé való nyitottságról beszélünk, mindig tudnunk kell, hogy soha nem lesz két egyforma csoport, és ez így van jól. Fontos, hogy minden csoport meg tegye a tőle telhető. Ezeknek a megbeszélésére időt kell szánni, és aszerint tudjuk a dolgokat alakítani.

A koronavírus-járvány közvetlenül vagy közvetve mindenkit érintett, a közti alkalmi sem lettek megtartva ez idő alatt. Személyesen hogyan élted meg a járványt? Hogyan vészelté át szerinted az MKK a pandémiás helyzetet?

Az, hogy én hogyan éltem meg, elég bonyolult és hullámzó, de az biztos, hogy kaptam is ebből az időszakból sok pozitív dolgot! Több időm lett magamra, a csendre, emellett a konfliktuskezelést is bőven volt alkalmam gyakorolni. A közti pedig a kiscsoportok szintjén tudott ezalatt kibontakozni. Ahogy hallottam, mindenhol alakultak online találkozók, de persze nem minden csoport ragaszkodott a „közis” jelleghez: ha nem is a téma megbeszélésén volt mindenhol a hangsúly, a társaság mindenképp látta egymást. Hát el kell mondanom, hogy a tejszínben virágoztak a programok. Sőt, máig is tartjuk például az online imákat :D!

A COVID-19 járvány miatt egy évvel később, 2021 szeptemberében lesz az Eucharisztikus Kongresszus. Milyen elképzeléseid vannak, hogy tudunk bekapcsolódni a lelki előkészületekbe?

Habár ezen még nem törtem sokat a fejemet, de az biztos, hogy lesznek továbbra is központi szervezett NEK előkészítő programok. Ahogy eddig is tettük, hirdetni fogjuk ezeket a köziben.

Jó lenne, ha ezalatt az idő alatt többet mennénk a közivel szentségimádásra! Szeretem, amikor ezt közösen tesszük. Szerintem ez a legjobb, amit előkészületként tehetünk. Szeretnék majd több alkalmat keríteni erre, ahogy régebben is volt.

Búcsú a lelkészségtől és az MKK-tól

Mócsy Miklós (aquamarin)

28 év egyetemi lelkési szolgálat után Pákozdi István atya megvált ettől a munkakörétől és augusztus 1-jével átvette a Budapest-Felsőkrizstinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia vezetését. A vele készült búcsúinterjút olvashatjátok.

Milyen családban nőttél fel, milyen volt a gyerekkorod?

Szüleim későn házasodtak a háború és Budapest ostroma miatt, nem volt testvérem. Éppen a mostani plébániám területén éltünk, én ebben a templomban voltam elsőáldozó, bár nem itt ministráltam, mert akkor még állt a Csörsz utcai kápolna (aminek jogutódja a Táltos utcai). Hivatásomat ebben a szerény kis istenházában kaptam. Mindig pap akartam lenni, első templomom, amit lerajzoltam a felsőkrizstinai volt. A budapesti Piarista Gimnáziumban érettségiztem, az esztergomi Semináriumban voltam kispap, ahol aztán még tíz éven át előjáró és tanár. Gyermekkorom még a kommunizmus szorításai között telt, édesapámat szorongatták miattam, miért ministrálok és hogy képelem, hogy pap lesznek?

Miért lettél pap?

Azért, mert meg voltam róla győződve – és ma is meg vagyok –, hogy Isten erre hívott. Jelei voltak már gyermekkoromban: pezsgőspohárral miséztem, miseruhákat készítettem magamnak stb. Egy kiváló lelképásztor, aki '56-os üldözött volt, tette rám a legnagyobb hatást, Abai Imre volt a neve. Amikor gimnazista voltam, 100%-ban biztos voltam abban, hogy papnak kell lennem és olyan akarok lenni mint ő volt.

Mely szentek állnak hozzád igazán közel? Milyen személyes, mások számára is hasznos imádkozási módszereid vannak?

Nem nagyon szoktam erről beszélni, de napi imáim végén, amelyeket az Egyház imádságoskönyvéből fejezek be (zsolozsma, kompletorium) több szenthez is fohász-

kodom, meg utánuk olyanokhoz is, akik hivatalosan nincsenek szentté avatva, de meg vagyok győződve az éleletszentségükről és arról, hogy hozzám tartoznak. A sor: a Boldogságos Szűz Mária, Szent József, védőszentem a vértanú Szent István diakónus, Lisieux-i Szent Teréz, Szentháromságról elnevezett Erzsébet nővér, Boldog Sándor István szalézi vértanú, a hét algériai vértanú, Boldog Antal Veronika (csángó), valamint pap és világi személyek, akikkel földi életük során jó kapcsolat volt (kb. 4-5 fő). – Imádság: fontos a Szentírás, ami a legklasszikusabb „imakönyvünk”, a zsolozsma, ami az Egyház hivatalos (és megszentelt) imádságformája, a saját szavainkkal végzett ima és a csendes hallgatás, a szentségimádás.

Milyen feladataid voltak, mielőtt egyetemi lelkész lettél?

Nem voltam kőborló pap: pappá szentelésem után Ballassagyarmaton a szalézi lelkészségen voltam káplán, aztán Rómában tanultam és doktoráltam. Prefektus voltam az esztergomi Papnevelő Intézetben, majd egyetemi lelkész és egyben a püspöki kar televízió referense (a katolikus adások egyházi felelőse).

Miért lettél egyetemi lelkész?

Mert az akkori főpásztorom, Paskai László bíboros erre 1992-ben kinevezett.

Hogy nézett ki az MKK akkor, amikor idekerültél? Miben fejlődött ez alatt a 28 év alatt, milyen változások mentek végbe?

Huh! Az MKK pár hónappal az érkezésem előtt alakult meg 4-5 buzgó műegyetemista kezdeményezésére (akiknek már a gyermekei most MKK-sok). Szépen bővült, terebélyesedett, egyre több tagja lett. Hosszú időn át a Magyar Szentek temploma alagsorában (kb. 40 fő befogadására alkalmas) volt a fészke, de kihatása nőttön-nőtt (szociális tevékenységek, kirándulások, bá-

lok, tánciskola stb). A 28 év alatt látszott, hogy a Gondviselés akarja és gyarapítja ezt a közösséget. Rövid történetét megírtam az augusztusi Vigília 622-623. lapján, hogy maradjon egy hiteles, tárgyilagos, a világ számára készített „fotó” róla (címe: Egy igazán élő közösség).

Egyetemi lelkészként sokan főként az MKK-val kapcsolatban össze, pedig más feladataid is voltak, mik?

Az MKK része – legnagyobb közössége – az Egyetemi Lelkészségnek, ahol van katekumenátus, jegyesiskola, idősebbek közössége, szentmisék, esküvők, keresztelők, zarándoklatok, kollégiumi élet stb. Ezek mellett szerkesztetem/szerkesztem a Praeonia című magyar liturgikus szakfolyóiratot, tanítok a PPKE HTK-n (egyházi szónoklatot) és oldozgatok hajótörött házasságok ügyeit mint egyházi bíró.

Most egy plébániát fogsz vezetni. Milyen kapcsolatod volt korábban a közösséggel? Milyen érzés volt 28 év egyetemi lelkészi szolgálat után elbúcsúzni és valami egészen másba kezdeni?

Gyerekkorom után most az utolsó évtizedben minden vasárnap a 12 órás szentmisét mondtam, amit valaha a nagy magyar teológus, Gál Ferenc, aki a plébánián lakott. Szóval ismertem a közösséget, de sose gondoltam, hogy egyszer én leszek a pástora. – Nehéz volt a búcsú, ezt gondolom látták, érezték azok, akik ott voltak a Te Deumon, amikor bejelentettem. Főként nehéz volt – nem is gondoltam előre – a Cseresznye utcai kol-

légiumból elköltözni. A karantén idején egy családdá formálódtunk, együtt imádkoztunk, ebédeltünk, vacsoráztunk... Érzelmileg nehéz volt az elszakadás. Vigasztal, hogy egy volt egyetemistánkából, Héray András atyából lett az utódom.

Mit szoktál csinálni szabadidőben?

Nincs szabadnapom. Amikor tehetem, szakítok pár órát, ha éppen nincs sürgős elintéznivaló, elmegyek úszni, vagy meglátogatok valakit, vagy itthon maradok és olvasok, készülök az óráimra, a prédikációimra, vagy csak élvezem szobám magányát, vagy a balkon kilátását, jó levegőjét.

Hogy képzeled el magad tíz év múlva?

Az ember sose tudja, mi vár rá, ha nagyon tervez, az Úr Isten megvicceli: úgy se az lesz, amit kigondolt. Az biztos, hogy aktív papi életem utolsó évtizedét kezdem (nagy) lendülettel, kihívásnak tekintve; de hogy 75 éves koromban, amikor majd le kell mondani, nem fogok ránehezedni a plébániára, az biztos. Vonz a remeteség, az elvonulás, a csend, a teológiai tevékenység, írásaim rendezése stb. Szóval lesz mit csinálnom öregkoromban...

Az MKK-soknak ezúton kívánom, hogy maradjanak együtt, gyarapodjanak, használják jól a nekik épült közösségi teret, találjanak párt maguknak vagy élethivatást, szeressék a jó Istent és egymást! Isten áldjon Titeket és őrizzetek meg jó emlékezetetekben!

Kép forrása: Magyar Kurír

Interjú András atyával

Mócsy Miklós (aquamarin)

Erdő Péter bíboros úr 2020. augusztus 1-től kinevezte a Budapest-Felsőkeresztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia plébánosává dr. Pákozdi István atyát, aki több mint 25 évig vezette az egyetemi lelkészséget, amely pozícióra Héray András FSO atyát nevezte ki. Hogy jobban megismerjétek új „pásztorunkat”, készítettünk András atyával egy interjút.

Mondj néhány szót magadról!

Mielőtt belekezdenék, szeretnék minden kedves Olvasót nagy szeretettel köszönteni, azzal a reménnyel, hogy idővel majd személyesen is találkozunk. Budapesten születtem, szüleink munkalehetősége miatt Győrbe költözött a család: ott jártam általános iskolába és a győri bencés gimnáziumba. Három testvéremmel hívő családban nőttünk fel, Zsuzska és Ancsi húgaimnak már nagy családjuk van (5-5 gyermek), Marci öcsém – aki szintén MKK-s volt – készül a papságra.

Miért lettél pap?

Mert Isten meghívott a papságra. Egyébként a gimnáziumban már komolyan gondolkoztam a hivatásról, de akkor még nem tudtam eldönteni ezt a kérdést. A BME Közlekedésmérnöki karának elvégzése után ismertem fel a hívást még konkrétabban és tudtam rá igent mondani.

A Táborban tapasztaltuk, hogy számodra különösen is fontos a Mária-tisztelet. Sokunknak azonban nehezére esik imádkozni a Szűzanyához. Mit tudsz tanácsolni nekünk?

Az Úr Jézus a keresztfán szenvedve mondta szeretett tanítványának: „Íme, a te Anyád.” (Jn. 19, 27). A Szentírás alapján is hangsúlyt kap ez a kapcsolat, persze nyilván más módokon is közel lehet kerülni Istenhez. A lényeg, hogy hallgassunk az Úrra és tegyünk meg mindent, amit mond (vö. Jn 2, 5).

Kép forrása: Magyar Kurír

Mely szent, szentek életútja és lelkisége állnak közel hozzád?

András apostol. Azt hiszem, ezt nem kell túlmagyaráznom. Egyrészt ösztönző a missziós lelkülete, hogy elviszi Péter testvérét Jézushoz. Másrészt pedig megragadó és erőt adó az öröme: „Megtaláltuk a Messiást!” (Jn. 1, 41) Ezt választottam papi jelmondatomnak, mert olyan jó ezt elmondani és megélni, hogy Jézusban már megtaláltuk a Megváltót, akit oly sokan még keresnek.

Szerzetes is vagy, a Krisztus Ügye lelki család tagja. Milyen a szerzetesrendetek lelkisége?

A Krisztus Ügye Lelki Családhoz (*Familia Spiritualis Opus*, FSO) szűkebb értelemben Istennek szentelt papok, diakónusok, testvérek és nővérek, valamint tágabb értelemben egyházmegyes papok, házaspárok és egyedülálló tartoznak. A „Krisztus Ügye” név arra utal, hogy a közösség tudatosan részt vesz Krisztus küldetésében és megváltási művében, amely az Egyház által a világban jelen marad. Jézus ezt mondja: „Istennek tetsző cselekedet (ügy) az, hogy higgyetek abban, akit Ő küldött” (Jn. 6, 29).

Jelenleg a Kútvölgyi Kápolnában szolgálsz kápolnagazgatóként, amely feladatodat továbbra is ellátod. Milyen a Kápolna élete, hogyan tudnád bemutatni az ottani közösséget?

Ez a kápolna a Svábhegyen van és az Istenhegyi Szent László Plébániához tartozik. Regőczy István atya (1915-2013), ahogy sokan ismerték: az „Isten Vándora”, 1969 szeptemberétől működött a kápolnában lelkipásztorként. Tulajdonképpen ez egy kis zárandok-kápolna, amely egész nap nyitva van, a Széll Kálmán térről a 128-as busszal lehet megközelíteni (végállomás: Regőczy István tér). Jönnek közletről idősebb hívek és kisgyermekes családok is, minden életkor képviselve van.

Mit gondolsz az ifjúsági pasztorációról? Volt-e már korábban hasonló dologban élményed, tapasztalatod?

Az ifjúsági lelkipásztorkodást még káplánként tapasztaltam meg Kispest-Wekerlén, ahol jó pár évet eltöltöttem. Voltak ministránsaim és tartottam hittanórákat, volt ifjúsági csoportom. A fiatalok a gimnázium után, életük e fontos szakaszában különösen is keresik a kapaszkodókat. Abban szeretnék segítségükre lenni, hogy a hit területén is megtalálják a biztos pontokat.

Hogyan kerültél kapcsolatba az MKK-val? Hogy érezted magad, amikor Erdő Péter bíboros úr kinevezett erre a pozícióra?

Említettem, hogy műegyetemista voltam, akkoriban ismertem meg Pákozdi atyán keresztül az egyetemi lelkészséget. Isteni gondviselésnek tartom a kinevezést és megtisztelő a bizalom Bíboros úr részéről: törekszem megtenni mindent, ami ehhez a feladatkörhöz tartozik.

A nyári táborban több napot is velünk töltöttél, mik az első benyomásaid a közösségről?

Szép tapasztalat volt a fiatalos lendület, nyitottság és vidámság megtapasztalása. Nagyon örültem annak, hogy többen megkerestetek személyesen is. Hálás vagyok Istennek a mély beszélgetésekért és az őszintesé-

gért. A gólyatáborban is hasonló tapasztalataim voltak, ott is volt lehetőségem több személyes találkozásra. Valahogy az fogalmazódott meg bennem és ezt a zárómisén is említettem, hogy feladatotok van a többi egyetemista között. Vagyis majdhogynem küldetés: Jézussal való kapcsolatunk örömét és hitünk meggyőződését odavinni másokhoz, mert misszionáriusok vagytok „hittel az egyetemen”.

Újdonsült egyetemi lelkészként milyen elképzeléseid vannak a közösség lelki életének fejlődéséről, fejlesztéséről?

Hálát adok Istennek, hogy Ő az, aki a növekedést adja. Ezen a közös úton elsősorban Őrá kell figyelnünk és el kell fogadnunk a vezetését.

A korona-vírus járvány az egész világot megrázta. Papként hogy élted meg a pandémiás helyzetet? Mit gondolsz az online misékről?

Élő hittel kell a nehéz helyzeteket átélni, ez erőt és irányt ad a bizonytalanság és a félelem idejében. Az online misék sokak számára lelki vigaszt és megerősítést jelentettek a karanténos időkben. Nyilván a fizikai jelenlétet azért nehéz helyettesíteni, azonban ezzel a fajta kapcsolattartással más vallási tartalmakat is lehet közvetíteni.

Jövőre Magyarországon rendezik meg az Eucharisztikus Kongresszust. Hogy várod az eseményt, milyen várakozásaid vannak ezzel kapcsolatban?

Sokakkal várom a kongresszust, ahogy minden szentmisében várjuk a szentáldozást, az Úr Jézussal való találkozást. A várakozással a vágyakozás is növekszik a szívünkben, hogy megvallhassuk: az Eucharishtiában való ságosan és lényegileg jelen van az Isten, a feltámadott Krisztus.

Hogyan képzeled el magad tíz év múlva?

Igyekszem minden nap az Úr elképzelésének, akaratának megfelelni, ez nekem elég: jelenemet és jövőmet egyaránt az Ő kezébe helyezem.

Interjú Szabó Magdussal

Sinka Domonkos (tejszín)

Sok-sok szám után az Egyetemes történetében is lezárul egy időszak: az eddigi főszerkesztő, Szabó Magdus – pontosabban már Dankáné Szabó Magdolna – továbbadja a stafétát. Interjúnkban vele beszélgettünk a feladatról, kiadványunkról és a „Hogyan tovább?”-ről.

Szeretnénk gratulálni az esküvőhöz! Milyenek voltak az első napok? Merre jártatok nászúton?

Köszönjük szépen a gratulációt! Próbáltuk – és azóta is próbáljuk – feldolgozni, hogy mire is vállalkoztunk. De most még csak a mézes heteknél tartunk, szóval igazán átfogó tapasztalatunk arról, hogy mire mondtunk igent, valószínűleg csak jó néhány év múlva lesz. De nem bánom. Mindent a maga idejében.

Egy napot hagytunk magunknak az esküvőszervezési utómunkálatokra, és az egy nehéz nap volt. Utána mentünk nászútra. Az első szálláshelyünk Bogácson volt, a második pedig Sárospatakon. A szálláshelyek környékén nézelődtünk, túráztunk. Két hétig voltunk összesen az Északi-középhegységben, szóval időnk volt végre bőven. Nagyon jól éreztük magunkat. :D

Most térjünk vissza az elmúlt évre. Hogyan éltétek meg a jegyességet a koronavírus idején? Mennyit találkoztatok? Van valami jó tanácsotok a pároknak, ha esetleg megint karantén lesz?

A koronavírus idején nagyon izgultunk, és „B-C-D” terveket kovácsolunk arra az esetre, ha az eredeti „A” terv nem lesz kivitelezhető az esküvőre és a lakodalomra vonatkozóan. Hála Istennek, végül szinte teljesen az „A” terv valósulhatott meg.

Amikor bezártak a kollégiumok, és Dávidnak haza kellett mennie, akkor hat hétig csak online tartottuk a kapcsolatot. Volt, amikor nehezebben viseltük. Én még az első szigorítások idején úgy döntöttem, hogy Budapesten maradok, hogy jobban a tanulásra tudjak koncentrálni, viszont így teljesen egyedül voltam, mert a húgom is hazaköltözött. Szóval talán ezért is volt időnként nehéz. Aztán, amikor már nem tartottuk annyira kockázatosnak az utazást, akkor elkezdtünk találkozgatni. Hatalmas segítség volt az esküvő előtti utolsó hónapban, hogy Dávid ott aludhatott az

egyik barátjánál, így sokkal könnyebben tudtuk az esküvőt szervezni, és szinte minden nap találkozhattunk.

Jó tanácsunk a pároknak? Dávid azt üzeni, hogy töltsék le a Whatsappot... Na jó, a viccet félretesszük.

Christopher West szokott használni egy autós képet, nekem sokat jelent. Elég jól rámutat a lényegre. Amikor az ember vesz egy autót, akkor még mielőtt tankolni megy, át kell gondolnia, hogy mivel működik az autó. És ha a gyártó azt írja, hogy ólommentes benzinnel működik, akkor azt fog beletölteni, nem pedig mondjuk gázolajat.

Ha már az autónál így van, mennyivel inkább a párkapcsolattal, a szeretettel! Szinte mindenhol azt halljuk, hogy ez magánügy, mindenki maga tudja, hogyan a legjobb neki. Nyilván, vannak helyzetek, döntések, amikor valamennyire ez így is van, de azt hiszem, hogy senki nem spórolhatja meg azt, hogy kutassa a Teremtő szándékát, pláne, ha életének az egyik legfontosabb kapcsolatáról van szó. Ez a kép nekem ebben a szélsőséges helyzetben is segített.

Az interjú igazi oka az, hogy leadod az Egyetemes szerkesztést. Honnan jött az ötlet, hogy újságot szerkesszél?

Sinka Domitól származott az ötlet. Egyébként mindig is érdekelt az írás, de eleinte nem éreztem, hogy az Egyetemes nekem szólna. Szóval először Domi szólított meg, azóta pedig már az újság is. Szívesebben lettem volna csak szerkesztő, de különösebb akadálya nem volt annak sem, hogy elvállaljam a főszerkesztőséget. És most nagyon örülök, hogy ez a felelősség lekerült a vállamról.

Miért adod át a feladatot? Sikerült alkalmas utódot találni? Ki lesz az?

Egyrészt nem tudom tovább vállalni. A család és a karrier dilemmája ez... majdnem... Másrészt szerintem én átmeneti főszerkesztőnek voltam jó. A már korábban kialakult rendszert erősíteni tudtam, de nem kattant át bennem az a valami, amitől hatékonyan tudtam volna fejlődést indítani olyan területeken, ahol ez szükséges lenne.

Találtunk-e alkalmas utódot? Igen, és nem. Mócsy Miki elvállalta ugyan, hogy főszerkesztő lesz, és ő alkalmas, de nem zárult le az utódkeresés. Miki a főtördelő is, és a két feladatkör együtt nagyon sok. Szóval szükség van még szerkesztőkre, illetve egy főszerkesztőre is.

Hogy látod az elmúlt évben az Egyetemes fejlődését? Milyen hatással volt a koronavírus az újságra?

Az igazság az, hogy én igazán csak az elmúlt évben láttam az Egyetemeset, így amit én fejlődésnek gondolok, az valószínűleg régebb óta tart.

Mindenképp jó élmény volt, hogy az MKK egyre jobban a magáénak is érzi az újságot. Ezt tapasztaltam a beérkezett cikkeken, a rejtvénybeküldők számára emelkedésében. Van néhány lelkes szerkesztő is, akik szintén szívüket-lelküket belerakják, és ez is nagyon jó. Illetve a szerkesztés technikai része és megvalósítása is egyre kifinomultabb.

Mivel az újság kb. negyedévenként jelenik meg, így egy számot érintett igazán a vírus. Ezt azonban nagyon, mert kevesebb idő maradt a szerkesztésre, a személyes cikk-kérésre egyáltalán nem volt lehetőség, illetve még egy kicsit azon is vacilláltunk, hogy egyáltalán megjelenjen-e az év végi Egyetemes. Végül online mindenki megkaphatta, és sokan ki is fejezték hálájukat. Mi is örültünk a megerősítő visszajelzéseknek.

Milyen konkrét újításokat vittél végbe? Min kéne még változtatni?

Ahogy már említettem, nem voltam reformer alak. Igazából két dolgot szerettem volna, az egyik elsőre nem sikerült, a másik pedig még csak ötlet szintjén van meg. Szerettem volna olvasói párbeszédet folytatni. Írtam is egy cikket, feldobtam egy – szerintem nagyon érdekes – témát, megfogalmaztam a cikk végén kérdéseket, és szerettem volna, ha külön noszogatók nélkül érkeztek volna a következő Egyetemesbe válaszcikkek. A másik álmom pedig, hogy néha jelenjen meg egy-egy képregény is az Egyetemesben. Már egyébként volt is egy ötlet, csak Mohay Angival nem találtunk időt az ötlet kivitelezésére. De természetesen bárkinek az ötletei és kivitelezési felajánlásai nagyon érdekelnek minket.

Nem tudom, min kéne változtatni. Sokszor döcögős

az egész, de nem tudom miért, illetve azt sem, hogy normális volna-e, ha nem lenne semmi izzadságszag. Az biztos, hogy lehetne több és bővebb cikkforrás.

Mit gondolsz, milyen lehetőségek vannak az újság előtt? Szerinted mitől jó egy Egyetemes? Az új egyetemi lelkész is támogatja az újságot?

Az újság mindenképp egy közösségépítő erő lehet. Legalábbis mire egy-egy szám elkészült, én személy szerint mindig újabb emberekhez éreztem magam közelebb.

Többféle jövőt is látok magam előtt: lehetne nagyon személyes hangvételi újság, amelyben a cikkek túlnyomó többsége a „rólunk- nekünk” kategóriába tartozna. De lehetne akár a lelki élethez egy forrás is. Talán mégis ennek a kettőnek a mostani sajátos elegye tetszene nekem a legjobban. Szerintem, amikor megvalósul egy közel ideális kompozíció, akkor egy különösen jól sikerült számról beszélhetünk. Volt már rá példa.

András atyával nem találkoztam személyesen, nem tudom, hogy vélekedik az újságról. Azt remélem, hogy lát benne fantáziát, és támogatja a csapatot.

A legtöbb interjúban feltesszük a kérdést, hogy hogyan látják a közönség tagjai az MKK fejlődését. Ezért merem megkérdezni, hogy te hogyan látod.

Már több mint öt éve vagyok MKK-s, ráadásul elég sok dologban vettem részt. Mégis nehéz kérdés, hogy miben fejlődött. Az biztos, hogy nem ugyanolyan, mint amikor elkezdtem. Leginkább az arcok változnak. És ez nekem nehézséget jelent.

De tényleg számos klassz dolog történt. Létrejötték a munkacsoportok, és számomra akkor kezdett átláthatóbb lenni a rendszerünk. Szerintem többen vállaltak tevékeny részvételt az MKK életében. Az is nagyon jó volt, amikor a lelkigyakorlatok szervezésébe bekapcsolódott a lelkiségi munkacsoport, és sokkal több aktuálisan MKK-s jelentkezett. Szerintem a költözés is jó hatással bírt a közösségre. Jobban otthon érezhetjük magunkat az új teremben.

András atya érkezése pedig különösen izgalmassá teszi a kérdést.

Köszönjük a beszélgetést.

Vagyunk-e még keresztények Magyarországon?

Korzenszky Richárd OSB

Sziklára építeni házat és életet... Szent István királyunk ünnepén ez az evangélium (Mt 7, 24–29) legfontosabb üzenete számunkra.

Nem bizonytalanra, mulandóra, hanem biztosra, szilárdra alapozni hazát, országot, nemzetet.

Meggyőződésem, hogy az életnek csak úgy van értelme, ha jövőnk is van: jövőnk pedig elválaszthatatlan múltunktól, alapjainktól. Keresztény értékeinket, melyeket Szent István oly igen szorgalmazott, és bencés hithirdető eleink terjesztettek országunkban, idegen ideológiák próbálták háttérbe szorítani, keresztény értékeink képviselőit egészen a legújabb korig gyakran megvetésben részesítik.

Szükségünk van szentekre, akikre föltekinthetünk. Szükségünk van hiteles vezetőkre, akik nem a változó irányú szélhez igazodnak, hanem sziklára akarnak építeni. Kellenek felelős emberek, akik tudják: szüksége van az embernek arra, hogy lelkét az Istenhez emelje.

Ha nincs képünk az emberről, akkor csupán megtörténnék velünk az események, nem pedig mi alakítjuk a történelmet.

Ha nincsenek eszményeink, akkor nincs, ami felhaladjunk hétköznapjainkban. Ha gyakorlati életünkben az ember nem más, mint termelő állat, akinek addig van értéke, ameddig produktív, amíg pénzben kifejezhetően hasznos a létezése, akkor meggyőződésem szerint embertelenné formáljuk

magunk körül a világot, amelyben saját magunknak sem lesz helyünk.

Szent István nagyon fontosnak tartotta, hogy tudjunk együtt élni a másként gondolkodókkal, a más nyelvűekkel, az idegenekkel. E nélkül a kereszténység nem is létezhet. A „kirekesztés” gondolata föl sem merülhet a kereszténység gondolatvilágában.

Hol vagy, István király? – Hol vagyunk mi, magyarok? Vagyunk-e még keresztények Magyarországon?

Keresztények: akik képesek kell hogy legyünk nem széthúzást, hanem összetartozást megjeleníteni egy szétesőben lévő társadalomban.

Hol vannak a közösségért Szent István módjára cselekedni képes és kész emberek?

Mások elfogadása semmiképpen sem jelentheti azt, hogy nem ragaszkodunk a krisztusi értékek

hez. Mások elfogadása nem jelentheti sohasem azt, hogy feladjuk önmagunkat. A másként gondolkodókkal való békesség nem jelentheti azt, hogy ne kívánhatnánk meg a mi keresztény értékeink és hitünk iránti tiszteletet és a megbecsülést.

Ez az ország ne legyen se szellemi, se gazdasági gyarmat. Állítsák meg az agyelszívást, ne adjuk el a lelkünket a külföldről jövő jobb fizetésért, legyen érdemes élni itthon! Jöjjünk rá arra, hogy az élet mennyisége és minősége nincs egyenes arányú összefüggésben egymással.

Döbbenjünk rá, hogy az élet olyan érték, ami fölötte van minden anyagi jólétnek vagy hatalmi érdekeknek.

Az ember önmagát megvalósítani nem tudja, ha nem tekinti értéknek a családot, a hazát, a közösséget.

„Tutum iter unanimes” – az egyetértők útja biztos, olvasható a pannonhalmi bencés szerzetesi ebédlő egyik képe alatt, amely zajló folyót átúszó, egymást támogató szarvasokat ábrázol. Egymás elfogadásával lesz csak jövőnk.

Kép forrása: pikist.com

Forrás: Magyar Kurír

Fiatalok, ti vagytok a föld sója!

Hortobágyi Tibor (777 blog)

Jó pár évvel ezelőtt részt vettem egy egyházmegyei ifjúsági találkozón, ahol a nyitó szentmise után kaptunk egy kis ajándékot az atyáktól. Egy pici zacskóban só, illetve egy mécses. Ezekre pedig azt írták, hogy „Ti vagytok a föld sója” (Mt 5, 13), valamint „Ti vagytok a világ világossága” (Mt 5, 14). Ez az üzenet akkor nagyon elgondolkodtatót a húszas éveim elején. Bár előttünk áll még az élet, ebben a korban kezd kialakulni hivatásunk, sok helyről pedig azt kapjuk, hogy élvezzük ki az életet, de vajon Isten is az utóbbit kéri tőlünk? Megnyugtatót mindenkit, hogy valószínűleg igen, csak kicsit más szemüvegen keresztül, mint ahogy azt a világ sugallja felénk.

Isten nem azt mondja, hogy ne bulizz, ne szórakozz a barátaiddal vagy ne érezd jól magad!

Ez a szentírási rész viszont azt sugallja nekünk, hogy mindezt tegyük felelősséggel. Ugyanis mindannyiunk számára küldetést szán Isten. Legyünk fiatalok vagy régebb óta fiatalok. Hiszen ez mindnyájunknak szól, akik felelősségteljes keresztény-

ként szeretnénk élni.

Így a fiatalok világnapján viszont fontosnak tartom felhívni a minden húszas éveiben járó vagy még ennél is fiatalabb korosztály figyelmét, hogy bár élvezétek ki ezeket az éveket, de gondolatok arra is, hogy mivel tudjátok segíteni környezeteteket, a társadalmat, kortársaitokat. Ti vagytok azok, akik legjobban meg tudjátok szólítani a korosztályotokat, ha példaértékűen éltek, buliztok, szórakoztok. Olyan jó látni, olvasni, amikor azt mondják az idősebbek, hogy „de rendesek a mai fiatalok”. Tudom, sokszor ennek ellenkezőjét halljuk/halljátok. Mégis, az lehet a cél, hogy az előbbi megszólalásból legyen több.

Gondolj arra, hogy Isten hív téged is valamilyen hivatásra és azt mondja neked, „Ti vagytok a föld sója!” Kívánom, hogy találj meg a világban és építsük együtt Isten országát már földi létünk során!

Forrás: 777 blog

„Ti, kedves fiatalok, nem a jövő vagytok. Mi általában szeretjük azt mondani: »Ti vagytok a jövő...« Nem, ti a jelen vagytok!”

(Ferenc pápa)

Még mindig szégyellem Jézust?

Szilágyi Anna (777 blog)

Egészen megdöbbentem magamon a napokban. Épp egy interjút készítettem egy nagyon kedves lánnyal a 777-re, aki missziózik és már gyerekkorától követi Istent. Az élettörténetéről mesélt, amelyet hamarosan az oldalon olvashattok. A megdöbbenésem az okozta, ahogyan az interjú közben éreztem magam. Ehhez fontos tudni, hogy nem egy keresztény kávézóban ültünk (sajnos azokból továbbra sincs sok), hanem egy teljesen világi helyen, körülöttünk szinte minden asztalnál emberek ültek. Az interjúalanyom hangosan beszélt arról, hogyan tért meg és mennyire szereti Jézus Krisztust, én pedig azon kaptam magam, hogy körülnézek gyorsan, hogy ki hallja ezt és mennyire botránkozik meg. Ez közben nem volt tudatos, az interjú után viszont feltettem magamnak a kérdést: „még mindig szégyelled Jézust”? Elszomorodtam. Régebben sajnos tényleg ez volt jellemző rám.

Bár meg voltam győződve arról, hogy Jézus az egyetlen Igazság, mégsem mertem beszélni róla az osztálytársaimnak, a barátaimnak, és ha esetleg feljött a hit témája, akkor is visszafogtam magam. Úgy éreztem, kínos ez az egész és nem merem felvállalni, hogy miben, illetve kiben hiszek.

Aztán teltek az évek és egyre közelebb kerültem Istenhez. Bátrabbá tett és olyan emberekkel vett körül, akiktől megtanultam, milyen jó nyíltan beszélni arról, hogyan tett szabaddá Krisztus. Élveztem, hogy már sokkal kevesebb gát van bennem, ha az istenkapcsolatomról kérdeznak, sőt egyre többször előfordult, hogy én magam hoztam fel a témát, mert egyszerűen nem tudtam nem beszélni róla.

Mostanában kevesebbet vagyok ilyen emberek között, akikkel szabadon beszélünk egymással és másoknak is a hitünkről. De ez nem mentség: va-

lójában olyan tanítványa szeretnék lenni Jézusnak, aki minden körülmények között el meri mondani az örömhírt, tudván, hogy az embereknek nagyon nagy szükségük van rá, hogy hallják. Nem az vagyok, aki az utcán szívesen odamenne másokhoz, hogy az evangéliumról beszéljen, ha viszont a környezetemben szóba kerül vagy úgy érzem, hogy egy ismerősömnek nagyon fontos lenne hallania Jézusról, akkor örömmel megosztanám az én történetem. A történetet arról, hogy Isten egyszerűen lenyűgöz. Segít azzá válnom, akinek teremtett. Tökéletesen ismer és mégis tökéletesen szeret – mert Jézus meghalt a bűneimért, hogy nekem szabad utam lehessen Istenhez. Ezt mondanám el, és még sok más dolgot, ami megváltoztatott belül.

Akkor mégis miért néztem körül idegesen ebben a kávézóban, hogy ne hogy meghallják Jézus nevét? A szégyen és a félelem sajnos nagyon könnyen be tud lopakodni a szívünkbe, ha nem vigyázunk. „Minden féltve őrzött dolognál jobban óvd szívedet, mert onnan indul ki az élet!” (Péld. 4, 23-24). Szeretném ezt az igét komolyan venni.

Szeretném nap mint nap odaadni a félelemmel, kétségekkel, bizonytalanságokkal terhelt szívem Istennek, hogy „tessék, itt van, kérlek újítsd meg!”

Azt is mondanám: „Önts belém bátorságot, erőt, bölcsességet és annyi szeretetet irántad, hogy képtelen legyek elrejteni téged! Bocsáss meg, hogy szégyelltelek, miközben te soha nem szégyellté engem! Bocsáss meg, hogy elfordultam tőled, miközben te soha nem fordultál el tőlem!”. Abban bízom, hogyha így imádkozom Istenhez, akkor Szentlelkével megelevenít, és a legközelebbi interjún – legyünk bárhol – már nem szorongva fogok körülnézni, hanem reménykedve, hogy minél többen hallották az örömhírt.

Új rekord: mától XVI. Benedek pápa a világtörténelem leghosszabb életű pápája

Nekünk
tetszett

Érdekes rekordot döntött meg XVI. Benedek emeritus pápa: a mai naptól [szeptember 4-től – a szerk.] őt tekinthetjük a világtörténelem leghosszabb kort megélt pápájának. A Joseph Aloisius Ratzinger néven Németországban 1927. április 16-án született egyházfő ma 93 éves, 4 hónapos és 19 napos.

Az eddigi „rekorder” XIII. Leó pápa volt, akinek egy nappal rövidebb ideig tartott földi élete.

Joseph Ratzinger bíborost – aki korábban a Hitani Kongregációt vezette Vatikánvárosban – 2005. április 19-én választotta a bíborosi testület pápává, majd öt nappal később, 2005. április 24-én iktatták be. Ő a nyolcadik német pápa és a 265. a római katolikus egyházfők sorában.

XVI. Benedek (akinek pápai jelmondata ez volt: *Cooperatores veritatis* – Az igazság munkatársai) szűk nyolc esztendőn át vezette a katolikus egyhá-

zat, korára való tekintettel mondott le 2013. február 10-én kelt levelével, amely a hónap végén lépett hatályba. Ő volt 2000 év alatt a harmadik pápa, aki önként lemondott.

Forrás: vasarnap.hu

Csak akkor találunk rá az igazi kincsre, ha mindent felteszünk rá!

Ferenc pápa

Július 26-án a földbe rejtett kincsről és az igazgyöngyért mindent eladó kereskedőről szóló jézusi példabeszédekről elmélkedett a Szentatya szokásos déli beszédében, majd arra kérte a fiatalokat, hogy ne hagyják magukra az időseket.

Ferenc pápa teljes beszédének fordítását közreadjuk.

Kedves testvérek, jó napot kívánok!

A mai, vasárnapi evangélium (vö. Mt 13, 44–52) annak a fejezetnek az utolsó versei, amelyet Máté a mennyek országáról szóló példabeszédeknek szentel. Ez a szakasz három, igen vázlatos és nagyon rövid példabeszédből áll: az elrejtett kincsről, az igazgyöngyről és a tengerbe vetett hálóról szól.

Az első kettőnél fogok elidőzni, amelyekben Jézus a mennyek országát két különböző „értékes” valósághoz hasonlítja, nevezetesen a földbe rejtett kincshez és a nagy értékű gyöngyöz. A gyöngyöt megtaláló és a kincset megtaláló ember reakciója gyakorlatilag ugyanaz: az ember és a kereskedő is

mindent elad, hogy megvásárolja azt, ami most fontosabb neki. Ezzel a két hasonlattal Jézus a mennyek országának építésébe akar bevonni bennünket. Bemutatja a keresztény életnek, a mennyek országa életének egyik alapvető jellemzőjét: azok fogadják be teljes mértékben a mennyek országát, akik hajlandóak mindent feltenni érte, akik bátrak.

A két példabeszéd szereplői ugyanis, mind az ember, mind a kereskedő, eladják mindenüket, amijük csak van, feladják anyagi biztonságukat. Ebből megértjük, hogy az ország építéséhez nemcsak Isten kegyelmére, hanem az ember tevékeny készségére is szükség van. Mindent a kegyelem tesz, mindent! A mi részünkről csak hajlandóság kell a befogadására, nem szabad ellenállni a kegyelemnek: a kegyelem mindent megtesz, de szükség van az én felelősségemre, az én készségemre!

Ez az ember és a kereskedő, aki keresésre indul, eladva javait, hogy valami értékesebbet vásároljon, döntő fontosságú dolgot tesz. Radikálisan

Mások írták

cselekszik, mondhatnánk, hogy csak egyirányú, nem oda-vissza tettét hajt végre: csak egyirányú a tette. Sőt, örömmel hajtják azt végre, mert mindkettő megtalálta a kincset. Nekünk is magunkévá kell tennünk e két evangéliumi személy hozzáállását, és nekünk is a mennyek országa egészségesen nyugtalan keresőivé kell válnunk. El kell hagynunk világi biztonságunk nehéz terhét, mely megakadályozza az ország keresését és építését: el kell hagynunk a birtoklási vágyat, a haszonra és hatalomra törekvést, a csak önmagunkra gondolást.

Napjainkban, mindannyian tudjuk, egyesek élete középszerű és unalmas, mert valószínűleg nem indultak el valódi kincset keresni: megelégedtek vonzó, de múlékony dolgokkal, csillogó, de illuzórikus káprázattal, mert aztán ezek otthagynak a sötétben. Ezzel szemben a mennyek országának fénye nem tűzijáték, hanem fény: a tűzijáték csak egy pillanatig tart, a mennyek országának fénye azonban egész életünkön végigkísér bennünket.

A mennyek országa ellentétes a világ által kínált felesleges dolgokkal, ellentétes a banális élettel: olyan kincs, amely mindennap megújítja és szélesebb perspektívák felé tágítja életünket.

Annak ugyanis, aki rátalált erre a kincsre, kreatív és kereső szíve van, mely nem ismételt, hanem felfedez, új utakat tervez és követ, melyek segítenek, hogy szeressük Istent, szeressük a többiekét, és valóban szeressük önmagunkat.

A kreativitás, a mindig többre törekvés a jele azoknak, akik a mennyek országának ezen útján járnak.

A kreativitás az, hogy életet kapunk és életet adunk, és csak adunk, adunk, adunk... A kreativitás mindig azt kérdezi, hogyan tudna életet adni.

Jézus, hiszen ő az elrejtett kincs és a nagy értékű gyöngy, csak örömet ébreszthet, a világ minden örömét adja nekünk. Annak örömét, hogy felfedezzük életünk értelmét, annak örömét, hogy elkötelezetten vállaljuk az életszentségre törekvés kalandját.

A Szent Szűz segítsen nekünk, hogy naponta keressük a mennyek országának kincsét, hogy szavainkban és tetteinkben az a szeretet nyilvánuljon meg, amelyet Isten Jézus által adott nekünk!

A Szentatya szavai az Angelus elmondása után:

Kedves testvérek!

Szent Joachimnak és Annának, Jézus „nagyszüleinek” emléknapiján szeretném megkérni a fiatalokat, hogy fejezzék ki valamiképpen szeretetüket az idősök felé, különösen a legmagányosabbak felé, a lakóházakban és idősotthonokban, akik hónapok óta nem látják szeretteiket. Kedves fiatalok, ezek az idős emberek mind a ti nagyszületek! Ne hagyjátok őket magukra! Használjátok a szeretet leleményességét, hívátok fel őket telefonon, kezdeményeztetek videohívást, küldjétek nekik üzenetet, hallgassátok meg őket, és ha lehetséges, az egészségügyi előírásokat betartva, keressétek fel őket. Küldjétek nekik ölelést! Ők a ti gyökereitek. A gyökereitől megfosztott fa nem nő, nem hoz virágot és gyümölcsöt. Ezért fontos a gyökereitekkel való egység és kapcsolat. „A virágpompa, melyben a fa tündököl, abból születik, amit alatta rejt a föld” – mondja hazám egyik költője. Kérlek benneteket, köszöntsük nagy tapssal nagyszületeinket, mindegyiket!

Tudomásomra jutott, hogy Minszkben a háromoldalú kapcsolattartó csoport tagjai nemrégiben új tűzszünetről állapodtak meg a Donyec-medence térségét illetően. Miközben köszönetet mondok a jóindulat eme jeléért, melynek célja, hogy helyreállítsa az annyira vágyott békét abban a sokat szenvedett térségben, imádkozom, hogy ami a megállapodásban szerepel, végre a gyakorlatban is megvalósuljon, tényleges leszerelési és aknamentesítési folyamat révén. Csak így lehet újraépíteni a bizalmat és az alapokat megteremtteni a nagyon szükséges és a lakosság által régóta várt megbékéléshez.

Szeretettel köszöntelek mindnyájatokat, rómaiak és más országokból érkezett zarándokok! Külön is köszöntöm a braziliai Franca híveit – ott van a zászlajuk –, a Modena-Nonantola-i érsekség fiataljait, valamint a Római Szent Fabiano és Venanzio-plébániatemplom fiataljait. Milyen zajosak, tudják hallatni a hangjukat!

Áldott vasárnapot kívánok mindenkinek! Kérlek benneteket, ne feledkezzetek el imádkozni értem! Jó étvágyat az ebédhez! Viszontlátásra!

Fordította: Tőzsér Endre SP, Magyar Kurír

Jubileum a földért – Ferenc pápa üzenete a teremtésvédelem VI. imavilágnapjára

**Nekünk
tetszett**

Ferenc pápa

Szeptember 1-jén tették közzé a Szentatya üzenetét a teremtésvédelem imanapjára, melyet ő vezetett be a Katolikus Egyházban 2015-ben. Mivel idén emlékezünk meg a Föld napja bevezetésének ötvenedik évfordulójáról, a Szentatya is a jubileum témáját választotta központi gondolatul.

A jubileum öt fontos feladat elé állít bennünket: az emlékezés, a visszatérés, a megpihenés, a helyreállítás és az örvendezés. Az alábbiakban a teljes pápai üzenet fordítását közreadjuk.

„Szenteljétek meg az ötvenedik esztendő, és hirdessetek szabadulást a föld minden lakosának! Legyen ez jubileum számotokra!” (Lev 25,10)

Kedves testvérek és nővérek!

Minden évben, különösen a Laudato si' körlevél megjelenése óta (LS, 2015. május 24.), szeptember első napja a keresztény család számára a teremtésvédelem imavilágnapját jelenti, amellyel a teremtés időszaka kezdődik, mely október 4-én Assisi Szent Ferenc emléknapján ér véget. Ebben az időszakban a keresztények az egész világon megújítják a teremtő Istenbe vetett hitüket, és különleges módon egyesülnek a közös otthon megőrzéséért végzett imában és cselekvésben.

Örülök, hogy abban az évben, amikor a Föld napja bevezetésének ötvenedik évfordulóját tartjuk, az ökumenikus család a „Jubileum a földért” témát választotta a teremtés időszakának megünneplésére.

A Szentírásban a jubileum szent idő, melynek célja az emlékezés, a visszatérés, a megpihenés, a helyreállítás és az örvendezés.

1. Az emlékezés ideje

Elsősorban arra kell emlékeznünk, hogy a teremtés végső rendeltetése az Isten „örök szombatjába” való belépés. Időben zajló utazás ez, mely magában foglalja a hét hét napjának ritmusát, a hét év ciklusát és a nagy jubileumi évet, mely hét

szombatév végén érkezik el.

A jubileum egyben kegyelmi idő, hogy emlékezzünk a teremtés eredeti hivatására, mely nem más, mint hogy szeretetközösségként létezzünk és boldoguljunk.

Csak kapcsolatokon keresztül létezzünk: a teremtő Istennel, testvéreinkkel és nővéreinkkel mint a közös emberi család tagjaival, és minden teremtménnyel, mely ugyanazon otthonban lakik. „Minden kapcsolatban áll mindennel, és mi, emberi lények mindannyian testvérként egybekapcsolódunk egy csodálatos zarándoklásban. Összeköt bennünket az a szeretet, amellyel Isten szereti minden teremtményét, és amely minket is egybeköt – gyengéd szeretettel – napfivérrel, holdnővérrel, folyófivérrel és földanyával” (LS 92).

A jubileum tehát az emlékezés ideje, melynek során ápolnunk kell kapcsolatban létezésünk emléket. Állandóan emlékeznünk kell arra, „hogyminden összefügg mindennel, a saját életünk és a természethez fűződő kapcsolataink igazi gondozása pedig elválaszthatatlan a testvéri szeretettől, az igazságosságtól és a másokhoz való hűségtől” (LS 70.).

2. A visszatérés ideje

A jubileum a visszatérés és a bűnbánat ideje. Elszakítottuk a kötelékeket, amelyek összekötötték bennünket a Teremtővel, az emberekkel és a teremtés többi részével. Be kell gyógyítanunk ezeket a sérült kapcsolatokat, amelyek nélkülözhetetlenek önmagunk és az élet teljes szövetének fenntartásához.

A jubileum a visszatérés ideje Istenhez, szerető Teremtőnkhez. Nem lehet összhangban élni a teremtéssel anélkül, hogy békében ne lennénk a Teremtővel, minden dolog eredetével és forrásával. Amint Benedek pápa megjegyezte, „a teremtés brutális fogyasztása ott kezdődik, ahol nincs Isten, ahol az anyag már csak nyersanyag szá-

Mások írták

munkra, ahol mi magunk vagyunk a végső mérce, ahol az egész egyszerűen a mi tulajdonunk” (Találkozás a Bolzano–Bressanone-i egyházmegye papságával, 2008. augusztus 6.).

A jubileum arra hív, hogy gondoljunk újfent a többiekre, különösen a szegényekre és a legkiszolgáltatottabbakra. Újból el kell fogadnunk Isten eredeti és szeretetteljes tervét a teremtésről mint közös örökségről, mint lakomáról, melyen minden testvérünkkel és nővérünkkel a közös részvétel szellemében osztoznunk kell; nem tolakodó versengésben, hanem örömteli egységben és közösségben, ahol támogatjuk és óvjuk egymást.

A jubileum annak az ideje, hogy szabadságot adjunk az elnyomottaknak és mindazoknak, akik a modern rabszolgaság bármely formájának bilincsét és láncát hordozzák, ideértve az emberkereskedelmet és a gyermekmunkát is.

Vissza kell térnünk ahhoz is, hogy meghallgassuk a földet, amelyet a Szentírás adamának hív, vagyis ez az a hely, ahonnan az ember, Ádám vétetett. Ma a teremtés riadt hangja arra buzdít bennünket, hogy térjünk vissza megfelelő helyünkre a természet rendjében, hogy emlékezzünk arra, hogy az élet szövevényes hálójának részei és nem birtokosai vagyunk.

A biológiai sokféleség felbomlása, az éghajlati katasztrófák szédületes növekedése, a folyamatban lévő világhátrány egyenlőtlen hatása a legszegényebbekre és a legkiszolgáltatottabbakra – mind vészjelzés az erőforrások féktelen és kapzsi feléléseire.

Különösen most, a teremtés időszakában hallgassuk a teremtés szívdobogását. A teremtett világ

ugyanis azért jött létre, hogy kinyilvánítsa és közölje Isten dicsőségét, hogy segítsen megtalálnunk szépségében mindenenk Urát és visszatérni hozzá (vö. Szent Bonaventura: In II Sent, I, 2,2, q. 1, concl.; Brevil., 11.5.11). A föld tehát, ahonnan vétettünk, ezért az ima és a meditáció helye: „Ébresszük fel az Isten által belénk ültetett esztétikai és szemlélődő érzéket” (Querida Amazonia apostoli buzdítás, 56.). A csodálkozás és a szemlélődés képessége olyasmi, amit különösen az őslakos testvéreinktől és nővéreinktől tanulhatunk meg, akik összhangban élnek a földdel és annak számos életformájával.

3. A megpihenés ideje

Bölcsességében Isten fenntartotta a szombat napját, hogy a föld és annak lakói megpihenhessenek és felfrissülhessenek. Ma azonban olyan életstílusokban élünk, amelyek szétfeszítik a bolygó határait.

A növekedés folyamatos igénye, a szüntelen termelés és fogyasztás ciklusa kimeríti a környezeti világot.

Az erdők szétbomlanak, a talaj erodálódik, a mezők eltűnnek, a sivatagok ránk telepednek, a tengerek savasodnak, egyre erősebb viharok csapnak le ránk: nyög a teremtés!

A jubileum idején Isten népének meg kellett pihennie szokásos munkájából, lehetővé téve, hogy a szokásos fogyasztás csökkenésének köszönhetően a föld újjászülessen és a világ újrendeződjön.

Ma olyan igazságos és fenntartható életstílusokat kell találnunk, amelyek visszaadják a földnek a neki járó pihenést, meg kell találnunk a módját, hogy mindenki elegendő táplálékhoz jusson, anélkül

kül, hogy tönkretennénk a bennünket fenntartó ökoszisztémákat.

A mostani járvány valahogy egyszerűbb és fenntarthatóbb életstílusok újrafelfedezéséhez vezetett bennünket. Bizonyos értelemben a válság alkalmat adott új életmódok kialakítására. Megfigyelhettük, hogyan képes a Föld helyreállni, ha hagyjuk pihenni: a levegő tisztább lett, a vizek áttetszőbbek, az állatfajok sok helyre visszatértek, ahonnan korábban eltűntek. A járvány válaszút elé állított bennünket. Ki kell használnunk ezt a döntő időszakot, hogy véget vessünk a felesleges és romboló tevékenységeknek és céloknak, és hogy életadó értékeket, kapcsolatokat és projekteket valósítsunk meg.

Felül kell vizsgálnunk energiafelhasználási, fogyasztási, közlekedési és táplálkozási szokásainkat.

El kell távolítanunk gazdaságunk nem alapvetően fontos és káros vonásait, és ki kell alakítanunk az áruk kereskedelmének, előállításának és szállításának eredményes formáit.

4. A helyreállítás ideje

A jubileum arra szolgáló idő, hogy helyreállítsuk a teremtés eredeti harmóniáját és begyógyítsuk a sérült emberi kapcsolatokat.

Arra hív bennünket, hogy méltányos társadalmi kapcsolatokat állítsunk fel újra, visszaadva mindenkinek a szabadságát és a tulajdonát, valamint elengedve mások adósságát. Ezért nem szabad megfélelkezünk a bolygó déli részének kizsákmányolásáról, amely óriási ökológiai adósságot eredményezett, főleg az erőforrások kifosztása és a közös környezeti térnek hulladéktárolásra történő túlzott felhasználása miatt. Itt az ideje a helyreállító igazságszolgáltatásnak. Ennek kapcsán megismétlem felhívásomat a legkiszolgáltatottabb országok adósságának eltörlésére, tekintettel a koronavírus-járványt követő egészségügyi, társadalmi és gazdasági válság súlyos következményeire, melyekkel szembe kell nézniük.

Biztosítani kell azt is, hogy az újrakezdést ösztönző kezdeményezések, melyeket globális, regionális és nemzeti szinten kidolgoznak és megvalósítanak, valóban hatékonyak legyenek: közzőra összpontosító politikákkal, jogszabályokkal és beruházásokkal, valamint a globális társadalmi és környezeti célok elérésének biztosításával.

A Föld helyreállítására is szükség van. Rendkívül fontos az éghajlati egyensúly helyreállítása, hiszen vészhelyzetben élünk. Fogytán az időnk, ahogyan gyermekeink és a fiatalok emlékeztetnek bennünket. Mindent meg kell tenni annak érdekében, hogy a globális átlaghőmérséklet 1,5 Celsius-fok alatti küszöb alatt maradjon, amint azt a párizsi éghajlatvédelmi egyezmény rögzíti: e határ átlépése katasztrofális lenne, különösen a legszegényebb közösségek számára az egész világon. Ebben a kritikus időszakban egy nemzedékeken belüli és egy nemzedékek közötti szolidaritást kell előmozdítani. Készülve az Egyesült Királyságban, Glasgow-ban megrendezésre kerülő nagy klímacsúcsra (COP 26) arra biztatok minden országot, hogy a kibocsátás csökkentése érdekében ambiciózusabb nemzeti célokat fogadjon el.

A biológiai sokféleség helyreállítása ugyanolyan kulcsfontosságú a fajok soha nem látott eltűnése és az ökoszisztémák rendkívüli pusztulása miatt. Támogatni kell az ENSZ arra vonatkozó felhívását, hogy őrizzük meg a föld 30%-át védett élőhelyként 2030-ig, hogy lecsökkentsük a biológiai sokféleség elvesztésének riasztó mértékét. Kérem a nemzetközi közösséget, hogy tagjai működjenek együtt annak biztosítása érdekében, hogy a biodiverzitással foglalkozó csúcstalálkozó a kínai Kunmingban (COP 15) fordulópontot jelentsen a Föld helyreállításában, olyan otthonná alakításában, ahol a Teremtő akarata szerint bőséges az élet.

Helyre kell állítanunk az igazságszolgáltatást, biztosítva, hogy azok, akik nemzedékek hosszú során át laktak egy földet, teljes mértékben újra használatba vehessék. Az őslakos közösségeket meg kell

Mások írták

védeni azoktól a vállalatoktól, különösen multinacionális vállalatoktól, amelyek a fosszilis tüzelőanyagok, ásványok, fa és agrár-ipari termékek káros kitermelése révén „olyasmit tesznek a kevésbé fejlett országokban, amit nem tehetnek meg az őket pénzelő országokban” (LS 51.). Ez a tisztességtelen vállalati viselkedés „új típusú gyarmatosítást” jelent (Szent II. János Pál: Beszéd a Pápai Társadalomtudományi Akadémiához, 2001. április 27., idézi: Querida Amazonia, 14.), amely szegényteljesen kihasználja a legszegényebb, a gazdasági fejlődés kétségbeesett keresésében élő közösségeket és országokat. Meg kell erősíteni és egységes szerkezetbe kell foglalni a nemzeti és nemzetközi törvényeket, hogy azok szabályozzák a kitermelő társaságok tevékenységét, és biztosítsák az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférést azok számára, akik sérelmet szenvedtek.

5. Az örvendezés ideje

A bibliai hagyomány szerint a jubileum örömteli esemény, melynek kezdetét az egész földön hallható kürtszó jelezte. Tudjuk, hogy a Földnek és a szegényeknek a kiáltása az utóbbi években még hangosabbá vált. Ugyanakkor tanúi vagyunk annak is, hogy a Szentlélek arra indít egyéneket és közösségeket mindenütt, hogy összefogjanak közös otthonunk újjáépítésére és a legkiszolgáltatottabbak megvédésére. Azt látjuk, hogy egyre többen és többen vannak olyanok, akik alulról és a periferiákról indulva nagylelkűen dolgoznak a föld és a szegények védelmében.

Öröm látni a megannyi fiatal és közösséget, különösen őslakosokat, akik élen járnak abban, hogy válaszoljanak az ökológiai válságra. Ők a Föld jubileumára hívnak, és egy új kezdetet követelnek,

annak tudatában, hogy „a dolgokon lehet változtatni” (LS 13.).

Örülünk kell annak is, hogy a Laudato si' megjelenésének évfordulóján tartott különleges év számos helyi és globális szintű kezdeményezést ösztönöz a közös otthon és a szegények gondozásának érdekében. Ennek az évnek hosszú távú operatív tervekhez kellene vezetnie, hogy egy átfogó ökológia gyakorlata valósuljon meg a családokban, a plébániákon, az egyházmegyékben, a szerzetesrendekben, az iskolákban, az egyetemeken, az egészségügyben, a vállalkozásokban, a gazdaságokban és sok más területen.

Örülünk annak is, hogy a hívő közösségek összefognak, hogy igazságosabb, békésebb és fenntarthatóbb világot teremtsenek. Különleges öröme ad okot, hogy a teremtés időszaka valóban öku-menikus kezdeményezéssé kezd válik.

Egyre jobban ébredjünk tudatára, hogy mindannyian közös otthonban élünk, hiszen ugyanazon család tagjai vagyunk!

Örülünk, mert szeretetében a Teremtő támogatja a Föld iránti alázatos erőfeszítéseinket. Ez egyben Isten háza is, ahol az ő Igéje „testté lett és köztünk lakozott” (Jn 1,14), olyan hely, amelyet a Szentlélek kiáradása folytonosan megújít.

„Küldd el Lelked, Uram, és újítsd meg a föld színet” (vö. Zsolt 104,30).

*Róma, Lateráni Keresztelő Szent János-bazilika,
2020. szeptember 01.*

Ferenc

(Fordította: Tózsér Endre SP, Magyar Kurír)

„Kezdetkor teremtette Isten az eget és a földet. A föld puszta volt és üres, sötétség borította a mélységeket, és Isten lelke lebegett a vizek fölött.” (Ter 1, 2)

Viccek

Kultúra

Egy pap megbízott egy fiatal lányt, hogy dolgozzon nála, mint házvezetőnő. Ahogy telt-múlt az idő a plébános látta, hogy remek munkát végez a lány, de hajlamos a parókián található tárgyakra úgy tekinteni, mint a sajátjaira.

– Atya, elromlott a sütőm!

– Atya, nem működik a porszívóm! – és így tovább, egyre inkább a sajátjainak vélte a dolgokat.

Végül egy nap a pap közölte vele:

– Figyeljen csak, ne úgy mondja, hogy az én valamim, hanem, hogy a miénk. Mondja úgy, hogy a mi szekrényünk, a mi mosógépünk, stb.

Egyszer történt, hogy a püspök látogatást tett a plébánián. Beszélgettek a dolgozószobában, ám egyszer csak a házvezetőnő sietve beszalad és ijedten rebegi:

– Atya, jöjjön gyorsan! Egy egér van az ágyunk alatt!

Egyszer a helyi paphoz eljött gyónni egy egész osztálynyi alsós diák. A legelső azt mondta:

– Bedobtam a mogyorót a folyóba.

A pap kissé csodálkozott, de nem szólt semmit.

Aztán jött a második is, ő is elmondta ugyanezt:

– Bedobtam a mogyorót a folyóba.

Ez így ment tovább, míg végül az utolsó is belépett a fülkébe. A pap már előre rákérdezett:

– Kitalálom, te is mogyorót dobáltál a folyóba?

– Nem. Engem hívnak Mogyorónak.

Kultúra

Fejtsd meg és nyerd!

Mócsy Miklós (aquamarin)

Az alábbiakban egy-egy bibliai személy történetét meséljük el emoji segítségével. A feladat kitalálni, kit rejtettünk el így módon. **A helyes megfejtést 2020. október 23-ig az egyetemes.ujzag@gmail.com címre beküldők között túró rudikat sorsolunk ki** (ételallergia esetén egyeztetés szerinti nyeremény)! Az e-mail tárgya „Rejtvény” legyen!

Az előző számunk emoji-rejtvényének megfejtése: 1. Szent Péter apostol; 2. Árpád-házi Szent Erzsébet; 3. Árpád-házi Szent László; 4. Assisi Szent Ferenc; 5. Szent Patrik; 6. Myrai Szent Miklós.

Lapzártánkig megérkezett **jó megoldást beküldők beérkezési sorrendben**: Tóth Sebestyén, Pálos Veronika, Selmei Réci, Mohay Piroska, Tábi Kata, Varga Dávid, Fekete Panna és Di Giovanni Márk.

A beküldők **nyereményüket a köziben vehetik át**.

„Ne aggódjatok semmi miatt, hanem minden imádságotokban és könyörgésetekben terjesszétek kéréseteket az Úr elé, hálaadástokkal együtt. Akkor Isten békéje, amely minden értelmet meghalad, megőrzi szíveteket és értelmeteket Krisztus Jézusban.” (Fil 4, 9-7)

Recept — Baklava

Kultúra

Zöld Péter (türkiz)

Hozzávalók:

Az egész sütőt kitöltő tepsire van optimalizálva a recept (kb. 32×37 cm)

A tésztához:

30 db réteslap
400 g darált cukrozatlan dióbél
400 g vaj
150 g cukor
1 tk. őrölt fahéj
1 tk. mézessütemény fűszerkeverék

A sziruphoz:

4 dl víz
1 dl méz
400 g cukor
1 tk. citromlé
1 tk. őrölt fahéj
1 tk. mézeskalács fűszerkeverék

Elkészítés:

Először a szirupot készítjük el, hogy legyen ideje lehűlni. A szirupnál feltüntetett hozzávalókat egy lábasba öntjük, közepes lángon melegítjük addig, amíg az oldat homogén nem lesz (a cukor elolvad), utána főzzük még 8-10 percig. Folyamatosan kevergessük.

A vajat megolvasztjuk.

A darált diót elkeverjük a cukorral, a fahéjjal és a mézessütemény fűszerkeverékkel.

A réteslapokat méretre vágjuk, úgy esztétikus, ha pont belefér a tepsibe. Dolgozzunk gyorsan, mert a réteslap hamar kiszárad. A levágott részekkel kicsit később foglalkozunk.

Borítsuk be a tepsit sütőpapírral (és esetleg a sütőpapír alá még érdemes alufóliát tenni, hogy vágásnál ne sérüljön a tepsi felülete).

A sütőpapírra 2 réteslapot teszünk, vékonyan

megkenjük a felsőt olvasztott vajjal. Ismét 2 lapot helyezünk le, megint megkenjük a felsőt és így tovább. Összesen 8 leterített lap után megállunk.

A cukros-diós keveréket rákanalazzuk a leterített réteslapokra, ügyeljünk arra, hogy egyenletesen töltsse ki a helyet. 4-5 evőkanál olvasztott vajat csurgatunk elszórva a keverék tetejére.

Ezután rakjuk a diós keverékre a levágott réteslapdarabkákat. Amikor elérjük a kb. három réteg vastagságot, kenjük meg a tetejét vékonyan olvasztott vajjal. Amikor elfogynak a darabkák, folytassuk a nagy, méretre vágott lapokkal. Három letett lap után a felsőt mindig kenjük meg vajjal.

Előbb-utóbb kifogyunk a lapokból, viszont vajból van még bőven. A legfelső lapot még ne vajazzuk meg! Ideje szeletekre vágni a baklavát! A késsel vágjunk egészen a tepsi aljáig, de azért a tepsi bevonatát ne sértjük meg. Amikor minden szeletet alaposan kivágtunk, öntsük a maradék olvasztott vajat a felső réteslapra, ügyelve arra, hogy a vágásokba is lecsurogjon.

Tegyük a baklavát 190°C-ra előmelegített sütő középső részére, süssük addig, míg aranybarna nem lesz (kb. 40 perc).

A szobahőmérsékletre lehűlt szirupot fokozatosan a forró baklavára öntjük. Ügyeljünk az egyenletes eloszlásra és arra, hogy a vágásokba is bőven jusson. Akkor jó, ha a diós réteg nagyjából nagyjából feléig áll a szirup, ez kényelmesen fel fog szívódni a süteményben. Ennél több szirup biztos nem kell, de kevesebbet lehet használni attól függően, hogy mennyire szeretnénk „szaftosan” a baklavát.

4 órán át pihenjen. Hagyjuk, hogy felszívja a szirupot, utána fogyaszthatjuk. Hűtőben 1 hétig még biztos eláll.

Hirdetések,
impresszum

Eseménynaptár, Hirdetések

Dátum	Esemény
szeptember 10.	Első közi
szeptember 26-27.	Országos Egyetemista Zarándoklat
november 20.	Hangverseny
november 21.	Katalin-bál
november 27-29.	Adventi lelkigyakorlat

1.) Országos Egyetemista Zarándoklat (OEZ): 2020. szeptember 26-27.

szeptember 26. szombat: zarándoklat: Salgótarjánról Mátraverebély—Szentkútra

szeptember 27. vasárnap 11:00 záró szentmise Mátraverebély—Szentkúton

Jelentkezés Héray András atyánál (egyetemi lelkész); e-mail cím: andrash16bp@gmail.com

2.) Egyetemista misék:

– minden vasárnap 19 órakor MSZT-ben

– minden szerdán reggel 7 órakor az MSZT-ben

– minden csütörtökön 17:30-kor az MSZT-ben, utána 20 perc szentségimádás

3.) Katekumenátus (hittan) keddenként 19 órakor

– keresztségre, bérnyújtásra, elsőáldozásra felkészítő oktatás

– azoknak is, akik a hit alapjai iránt érdeklődnek

– Kezdés szeptember 15. kedd

Jelentkezés Héray András atyánál (egyetemi lelkész); e-mail cím: andrash16bp@gmail.com

IMPRESSZUM

Felelős kiadó: **Héray András** egyetemi lelkész. Szerkesztők, tördelők: **Léta Jolán, Mócsy Miklós, Nagy Bence, Sinka Domonkos**. Nyomdai munka: **Koncz Viktor**, Másoló Futár Kft. 1095 Bp. Soroksári út 48. www.masolofutar.hu

Köszönjük a Csipkebogyók, Ferenc pápa, Fülöp Noémi, Hortobágyi Tibor, Jánnosy Bálint, Korzenszky Richárd OSB, Mócsy Miklós, Nagy Bence, Palásti Bálint, Sinka Domonkos, Szabó Magdus, Szilágyi Anna, Varga Detti, Varga Géza, Zöld Péter írásait és Tózsér Endre SP fordításait! 2 cikket a 777 blogból, 3 cikket a Magyar Kurirtól, 1 cikket pedig a Vasárnap.hu-tól vettünk át.

Szeretettel várjuk írásaitokat, valamint azokat az írásokat, amiket ti ajánlotok!

A következő szám lapzártája 2020. október 23-án lesz.

Az újság e-mail címe: egyetemes.ujzag@gmail.com

A Lelkészség címe: 1117. Budapest, Magyar tudósok krt. 1.,
egylelkbp@gmail.com, www.egylelk.com

Honlapunkon a korábbi Egyetemes újságok számai is megtalálhatóak.

**Minden egyetemistának és főiskolásnak sikeres kezdetet és kitartást a folytatásban,
a tanároknak pedig türelmet (hozzánk) és sok irgalmat a vizsgán...**